

LADY IN

ČASOPIS DÁMSKÉHO
INVESTIČNÍHO KLUBU
ČESKÉ SPOŘITELNY
PODZIM 2013

*Budoucnost
finančních
trhů*

Radosti
Báry
Tachecí

Perla
Indického
oceánu

Volvo XC90 dotažené k dokonalosti

**Získejte nejúspěšnější Volvo SUV všech dob
za mimořádnou cenu 990 500 Kč včetně DPH!**

Již dnes je legendou. Usedněte za volant vozu Volvo XC90 a vychutnejte si jízdu v oblíbeném sedmisedadlovém SUV. Model Volvo XC90 D5 Kinetic s automatickou převodovkou, pohonem čtyř kol a 113 oceněními v oblasti designu, bezpečnosti a kvality si díky cenovému zvýhodnění 250 000 Kč včetně DPH* můžete dovolit i vy.

Kombinovaná spotřeba paliva a emise CO₂: 8,3 l/100 km, 215 g/km. Fotografie vozu je ilustrativní.
* Zvýhodnění 250 000 Kč včetně DPH platí pro všechny úrovně výbav modelu XC90.

VOLVOCARS.CZ

Když rukavice nestačí a zima při dlouhé procházce zalézá pod nehty, zavolejte na pomoc novinku značky Zippo. Stylový kapesní ohříváč, který se plní benzinem a funguje na principu katalytického hořáku, vydrží ve vašich dlaních nebo kapse příjemně hřát celých 12 hodin. Prodává e-shop na www.zippo.cz.

Na rukavice s hustým vnitřním kožíškem je přece jenom ještě brzy. První chladná podzimní rána vám pomohou s lehkostí překonat kašmírové rukavičky značky Hermès sázející na sportovní eleganci se zajímavým zdobným prvkem kožené přezky.

Kromě uvolněnější linie Sportmax spadá pod italské impérium značky Max Mara, jejíž kašmírové kabáty jsou legendární, také linie Is the Cube. Ta vás vybaví svrchníky z odolnějších materiálů, ovšem se stejně precizně provedenými detaily kapes, kapucí a zdrhovadel.

Text **Mária Mičoušková**
Fotografie **archiv**

Stylové klobouky a čepice zažívají comeback. Minulou sezonu se víc nosily plstěné klobouky s širokou kreprou a la pánská klasika fedora, letošní podzim a zimu návrháři propadli všestrannějším plstěným čepicím s kšiltem. Tyto z nové kolekce Lanvin prodává Simple.

Kamarádi do deště

Tentokrát se na stránce módních inspirací nebudeme zaobírat diktátem nové sezony, ale nadcházejícími podzimními pošmournými dny, kdy nadvládu nad naším šatníkem nepřebírá žádný slavný návrhář, ale „pan Děšť“.

Jak mu odolat a dokázat, aby se nám nedostal až pod kůži?

V momentě, kdy se déšť začne podobat celodennímu monzunu, musíme začít přemýšlet, zda sprchu vydrží naše lodičky, ale i kabelka. Jak u módní policie neztratit body za umělou kůží, řeší lakované kabelky. Například tato s prošíváním od značky Sportmax. Prodává butik Max Mara.

Hledáte kompromis mezi pláštěnkou a trenčkotem? Vyzkoušejte si nový kabátek s kápi od britského módního domu Alexander McQueen ve žluté barvě, která vám v pochmurném dni zaručeně zvedne náladu. Prodává Simple.

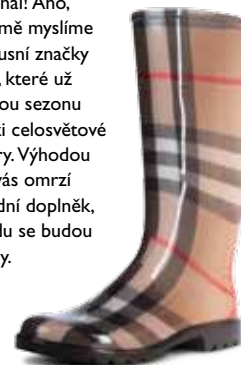
Seveřané vědí nejlépe, jak zatočit s problémovou tělesnou termoregulací! Aby vás vaše pravidelná dopolední káva nebo bylinkový čaj zahřivaly co nejdéle, pořídte si chytrou karafu od dánské značky Eva Solo, která se prodává s neoprenovým rozepínacím obalem. Koupíte v DBK Superstore.

Senz vznikl z čistě frustrace z boje s deštěm v lijáku a silném větru. Nizozemský student designu Gerwin Hoogendoorn ho před deseti lety navrhl tak, aby byl aerodynamický, uměl se přizpůsobit větru až do rychlosti 100 km/hod a jeho prodloužená část kryla skvěle krk a záda. Prodává e-shop www.freshlabels.cz.

Jen jedny holínky s dezénem běžové skotské kostky jsou originál! Ano, samozřejmě myslíme ty od luxusní značky Burberry, které už několikátou sezonu patří mezi celosvětové bestsellery. Výhodou je, že až vás omrzí coby módní doplněk, na zahradu se budou hodit vždy.

A co vaše duše? Pookřeje, když si na prst navléknete koktejlový prsten, který nese buď modrý, nebo červený křišťál Swarovski, doplňují jej náušnice i náhrdelník a v katalogu Louis Vuitton dostal krásný název Over the Rainbow (Za duhou).

PRO NI

Milé čtenářky,

po téměř neuvěřitelném českém létě k vám spolu s podzimem přichází již dvaadvacáté číslo Lady In, časopisu Dámského investičního klubu České spořitelny.

Pěkné počasí nás dobře naladilo i nabílo tou správnou energií, abychom vydrželi obvyklé podzimní plískanice. Doufám, že pozitivní roli sehraje i pestrá a pečlivě vyladěná obsahová nabídka aktuální edice.

V ní vám přinášíme další informace z oboru financí a investic. Snad vás potěší rozhovor s novým generálním ředitelem Investiční společnosti České spořitelny Martinem Řezáčem. Blyská se v něm totiž na lepší časy! Zkušenější investorky asi uvítají odborný článek o investičních certifikátech či detailní analýzu současného akciového trhu ve střední Evropě, především pak toho českého. Také vám představíme úspěšnou manažerku Veroniku Jančovou z České spořitelny.

A protože zajímavých a inspirativních žen je kolem nás hodně, vybrali jsme je i do dalších rubrik. Nenechte si proto ujít povídání s bývalou bankéřkou a nyní úspěšnou podnikatelkou v rubrice Pět otázek pro členku klubu: Veronika Vinterová vám vyloží, co znamená Náhoda. Báru Tachecí, originální novinářku, moderátorku, ekonomku, manažerku a mnoho dalších rolí zvládající ženu, asi není nutno představovat. Znáte ji i jako průvodkyni několika klubových večerů či autorku nedávného rozhovoru s Věrou Čáslavskou z našich stránek. Stejně si ale myslím, že svými názory zase překvapí. To, jak ženy vládkyně či političky tvořily českou, evropskou i světovou historii, se dozvíte v Klubovém zoomu.

A pro čtenářky s toulavou botou máme jako vždy Svět na dlani. Tentokrát posíláme pozvánku na malebný ostrov v Indickém oceánu, jenž je překvapivě součástí Evropské unie. Uhodnete, kam vás chceme nalákat? A to jsem ani nevzpomněla další oblíbené stálice – Tvůrkyni, Etiketku, Gurmánku, Top relax či pozvání za sportem a kulturou...

Za celou redakci Lady In vám přeji po všech stránkách pozitivní podzim!

Romana Vlková

P.S.: Jsme rádi, že pro komunikaci s klubem využíváte e-mailovou adresu damsky@investicniklub.cz. V kontaktu ale s námi můžete být i prostřednictvím rubriky Napište nám na www.investicniklub.cz. Těšíme se na vaše další názory, komentáře i doporučení.

LADY IN, podzim 2013

Vydavatel: Česká spořitelna, a.s., Olbrachtova 1929/62, 140 00 Praha 4, IČ: 45244782

Evidenční číslo: MK ČR E 18177

Šéfredaktorka: Romana Vlková

Editorka: Petra Doležalová

Redakce: Jaroslav Kropáček, Vera Maria Budway Strobach, Michaela Matochová

Spolupracovníci: Pavlína Zelníčková, František Mašek, Anita Blahušová, Petr Schüt,

Petr Bártek, Petr Tůma, Mária Mlčoušková, Darina Siegllová

Grafická úprava: Radek Rytina

Foto obálka: Vitaly Valua

Obrazová úprava: Vladan Krumpal a Libor Špaček

Produkce a prodej inzerce: Petra Doležalová, Bluewind, dolezalova@bluewind.cz

Tisk: Expodata-Didot

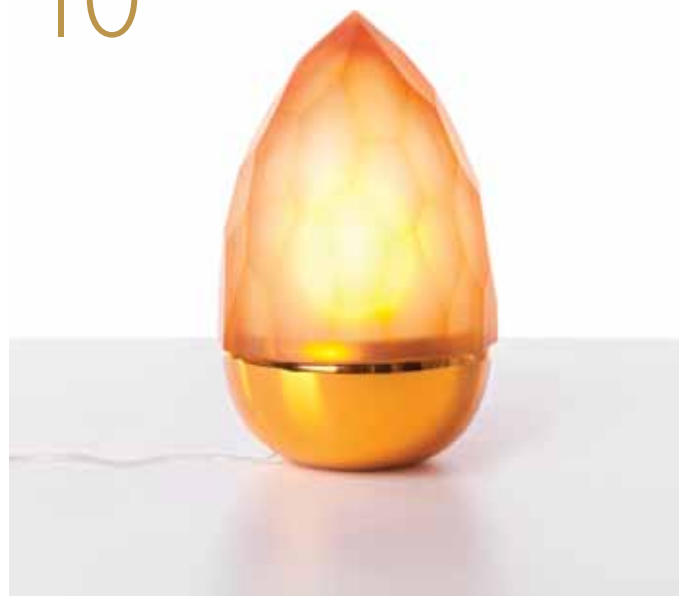
Vychází: čtyřikrát ročně

www.investicniklub.cz

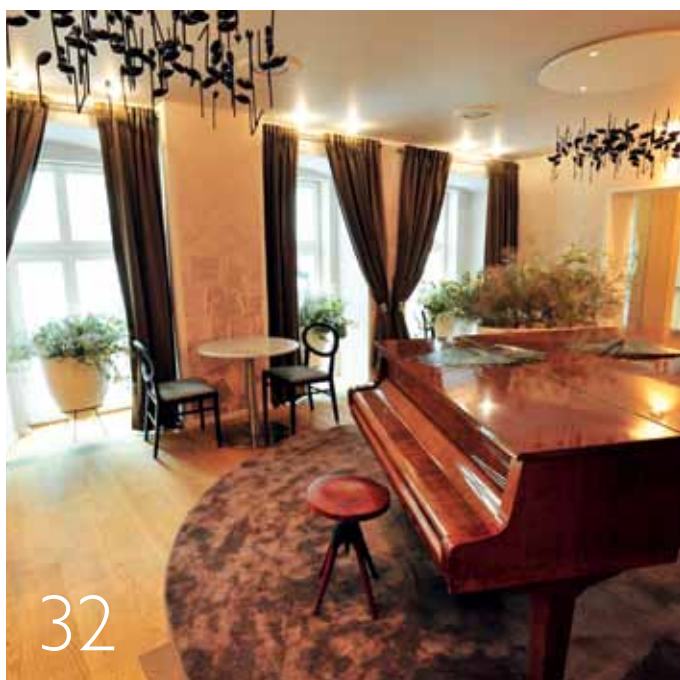
22

10

Obsah

- 3 PRO NI
Stylová i v podzimním dešti
- 6 PORTRÉT
Bára Tachecí: Média mě pořád baví!
- 10 TVŮRKYNĚ
Michaela Tomišková: sklo, šišky a čokoláda
- 12 S KABELKOU DO SVĚTA FINANCÍ
Martin Řezáč, generální ředitel Investiční společnosti České spořitelny, o vyhlídkách české ekonomiky
- 15 PĚT OTÁZEK PRO ČLENKU KLUBU
Veroniku Vinterovou, majitelku agentury Náhoda
- 16 ETIKETA
Etiketa na pracovišti: jak ustát horkou chvíli
- 18 MONEY, MONEY, MONEY
Historie a současnost pražské burzy
- 22 SVĚT NA DLANI
Réunion: chytne a nepustí
- 27 GURMÁNKA
Oyster Bar: není ústřice jako ústřice
- 28 INVESTIČNÍ ENCYKLOPEDIÉ
Investiční certifikáty od A do Z
- 30 KLUBOVÝ ZOOM
V čele státu žena
- 32 TOP RELAX
České prameny pro evropské císaře
- 35 SEZONNÍ MENU
Co podniknout, když se dny začínají krátit
- 36 KULTURNÍ TIPY
Kam za podzimní kulturou
- 38 ZEPTALI JSME SE
Veroniky Jančové, ředitelky úseku řízení retailových produktů

Vysloužila si pověst ostré moderátorky, které občas některý z hostů utekl od mikrofonu. Schopné manažerky, co stála u přerodu dvou velkých českých rádií. Ekonomky a novinářky s rozhledem napříč časem i geografickými vzdálenostmi. Dnes si vychutnává „prostou“ sféru života, o jejíž existenci prý donedávna neměla ani potuchy.

Okna do nové krajiny Bára Tachecí

Text a fotografie **Petra Doležalová**

Letní déšť dopadá na čerstvě založenou skalku v Bářině zahradě. Její chlouba a momentálně prý i největší zábava, kde v poslední době tráví spoustu času. Z každého koutu nevelké, ale originální zahrady lze vyčíst nadšení a preciznost její majitelky. Zaujetí, s jakým Bára Tachecí přistupovala ke všem pracovním úkolům, dostalo nový prostor.

Vedle žurnalistiky a moderování prý po boku svého partnera, malíře, kreslíře a sociologa Václava Hradeckého, najednou objevila nový svět. Radost a tvořivost číší i z každého koutu bytu, který Bára s Václavem vytvořili. Knihy vtipně dělí i zdobí prostor, v jedné členité místnosti sladěné do teplých odstínů má své místo pracovna, ateliér, kuchyně i kavárna. „Pamatuju si, když jsem byla ve vyšších profesních pozicích a vracela se večer domů autem s hlavou plnou práce, dívala jsem se na lidi venku a nevěděla, čemu se smějí. A když teď sama žiju klidněji a koukám, kolik věcí jsem opomíjela, strašně si je užívám. Jsem jako pozdní matka, která pochopí, jak si lze věci vychutnat. Poprvé v životě mám zvířata, poprvé se doopravdy starám o byt a zahradu. Taký hodně cestujeme a jezdíme na kole. Miluju jízdy po rovině. Mnozí lenoši namítnou, že jízda z kopce je lepší, jenže já si už cestou dolů představuju, jak zas budu muset šlapat do kopce.

Cítíte to tak i v životě? Prudké pády a stoupání?

Už Plzák říkal, že jsou dva typy lidí. Jedni žijí život v sinusoidě plus sedm – minus sedm. Druzí jedou pořád plus dva, ukazují linku. Já vždy patřila k té první skupině, a lidé, kteří žili „v lince“, mi přišli trochu nudní. Mám docela ráda výkyvy, i když ne pokaždé musejí být ty minusové příjemné. Baví mě změny a emoce.

Když cestujete, vybíráte si země, kde i energie národa hraje roli? Dotýkájí se vás emoce míst?

Jen jedu, kam se mi chce. A tam zjišťuji, jestli se mě ta místa dotýkají. Třeba Izrael mě hluboce zasáhl a vím, že se tam budu vracet. Ta země mě okouzila, dostala na kolena, donutila mě přemýšlet o hlubších souvislostech toho, jak Židé dokázali přežít.

A hodně mi rezonuje Amerika. Přes všechny kritiky, mnohdy oprávněné, žije pořád ještě v dokonalejším systému než Evropa; není zatížená těžkou historickou zkušeností starého kontinentu, netáhnou se tam ta traumata, která si vlečeme my. Trápí mě jejich nevyhnutelný odklon od obrovské míry svobody, na kterou jsme u nich byli zvyklí. Strach z teroru udělal z Ameriky jinou zemi. Je to ale pořád země, ve které je vazba mezi talentem, pilí, zarpulostí, schopnostmi a skutečným úspěchem

nejsilnější. To je tam cítit a to je klíč k jejich postavení. Když jste schopní, odhodlaní a pilní, zemí, kde se nejspíš dočkáte úspěchu, je Amerika.

Vy sama jste právě příkladem pilného dřívce, takže stres u vás byl na denním pořádku. Pak jste si díky své nemoci sáhla na dno. Rozpoznáte dnes už své hranice?

Výraz stres bych si dovolila zlehčit. Pro mě to byla hlavně zábava. Kdykoli jsem pod tlakem nucena k výkonu, baví mě to. Jak říká můj partner, jsem holka do nepohody.

Teď žiju jinak, nějak přirozeně jsem přehodila výhybku a zjišťuju, že je to taky fajn. Baví mě přivázat si kameny od Jizery, nechat zrát hnůj, starat se o zahradu. A doopravdy mě těší zbavovat zahradu slimáků. Přítel mi říká, že jsem si vybrala novou bojovku. Takže každý večer pokropím zahradu, aby měli slimáci pocit, že přšelo, a vylezli... No a pak si po setmění vezmu rukavice a baterku a jdu na ně. Můj přítel říká, že tímto druhem koníčka pracuji proti jeho vlastní existenci, protože když to dělám poctivě, nebude brzy co sbírat. Takže jsem dospěla do takového stadia, že jsem si ten požitek násilím na tři dny odebrala, aby se mi slimáci zase namnožili (smích).

Partner, syn a zahrada.
To jsou současné hnací
motory ekonomky,
novinářky a moderátorky
Barbory Tachecí (*1963),
která dnes už raději bojuje
s chytrými slimáky než
s hloupými politiky.

„Vážím si lidí, kteří jsou pilní, chytrí, schopní, až posedlí tím, co chtějí dát, ne tím, co chtějí brát.“

O svém partnerovi Václavu Hradeckém tvrdíte, že je renesanční člověk. Mohla byste to trochu víc přiblížit?

Maluje krásné a smutné obrazy, kreslí humorné obrázky, hraje na violu, pouští mi krásnou muziku, přednáší mi o sociologii a výzkumech, všechno četl... A já mám pocit, že s ním prožívám nejpohodovější období života. Velkoryse přehlíží všechny mé drobné úlety, jako třeba to každovečerní sbírání slimáků nebo tahání kamenů. Když ho dovezu na místo, kde je spousta krásných štrůů, on je pak dvě hodiny ve vedru tahá v kýblu do auta a k tomu všemu se usmívá, protože má radost, že mi dělá radost. A to je pro mne ten velký dar. Je to vzácný člověk a vážím si toho, že je ochoten část života strávit se mnou.

Máte pocit, že ta vlna radosti, nová éra, přišla s ním?

Myslím, že ano. Otevřel mi okna do nové krajiny.

○ Před 27 lety začínala v tehdejším

Československém rozhlasu jako redaktorka ekonomické redakce, poté moderovala v České televizi... Krátkou odbočku v profesi novinářky představovala pozice ředitelky odboru vnějších vztahů v IPB. Na mediální scénu se zpátky vrátila v roce 2002 a pět let coby programová ředitelka budovala úspěšné rádio Frekvence 1. V listopadu 2007 jí byla nabídnuta funkce ředitelky veřejnoprávního Českého rozhlasu I Radiožurnál s cílem vypracovat a realizovat novou podobu vysílání. A tady narazila na bariéru lidské nenávisti a neochoty zkoušet nové věci, měnit zaběhané pořádky. Léta trvající pracovní koloběh bez odpočinku si vybral svoji daň v podobě bipolární afektivní poruchy, dříve známé jako maniodepresivní psychóza. Podle statistik jí trpí jeden člověk ze sta – na rozdíl od „obyčejného“ stresu a vyčerpání není příznakem BAP zhroutení, ale naopak manická hyperaktivita. Bára se stala tou jednou ze sta, již nemoc tížila, drtila jako lis. Dnes má nemoc pod kontrolou...

Nesouvisí smutky a deprese s potřebou tvořit? Že je umění něco výjimečného udělat vykoupeno bolestí, ať již fyzickou, či psychickou?

Ano, když se podíváte do historie, je tam velká řada osobností, které trpěly depresemi; pojmenovala jste to dobře. Bývají to lidé, kteří se vymykají. Nejsem odborník a nepřemýšlím o tom, ale asi je to něco za něco...

Dlouhodekádní tabuizace vedla k tomu, že se za tuto nemoc lidé styděli. Nikomu o svém problému neřekli a tím zhoršovali svůj stav. Když jsem na sebe svou nemoc prozradila, bylo to ze snahy vyvětrat. I když přiznávám, že mi to mnozí osladili. Mluví o tom, kolik toho musíte unést v médiích, když větráte a řeknete, jak to je.

Neměla jste po útocích médií chuť z mediálního světa utéct?

Ne, mě média prostě pořád baví.

Po vašich razantních změnách v Radiožurnálu se vám podařilo zastavit propad posluchačů. Bylo to enormně intenzivní období, co vás tehdy hnalo šéfovat tak významnou stanicí?

Touha udělat dobrý moderní produkt. Nic víc a nic méně. Věděla jsem, že jsem jedna z mála, kdo díky skvělé francouzské škole dokáže postavit dobré rádio.

Změnilo vás nějak toto „českorozhlasové“ období? Třeba váš pohled na hranice loajality k firmě, kde pracujete?

Moje máma vždy říkala, když jsem u někoho pracovala: Jen si uvědom, že ta firma není tvoje. Jenže pro mne bylo vždy důležitější, co se mi podaří, než kolik za to dostanu nebo co tomu řeknou lidi ve firmě. To vše kvůli svému bytostnému přesvědčení, že tak se to má dělat, že tak je to správně. A ta touha dělat dobré věci s vámi jde. Když to není rádio, chci udělat skvělý rozhovor, skvělý pořad, odvést dokonale média trénink, ze kterého si ti lidé něco jedinečného odnesou. To je drive. Můžou vám občas dát přes hubu – stane se, ale nemůžou vám vzít drive. Když jsem ve tři ráno tvořila strategie pro banku a máma mi říkala „ta banka není tvoje“, nemohla jsem si pomoci.

○ Do paměti diváků se Tachecí vtiskla populárním pořadem Jedenadvacítka v České televizi, kde zpovídala politiky. Rozhovory s veřejně – politicky, ale i kulturně a jinak společensky – činnými osobnostmi vedla na televizních stanicích Z1 a Prima nebo v současnosti v MF Dnes a na Českém rozhlasu Plus. A že Bára při svých interview rozhodně neklade předem odsouhlasené otázky, je zřejmé i z řady mediálních útoků některých zpovídáných a jedné (neúspěšné) žaloby. Žádný politik ji už nemůže ničím překvapit, ale ráda dělá rozhovory s politiky, kolegy novináři a obecně s chytrými lidmi.

Je někdo, koho byste ráda zpovídala, a osud tomu nepřál?

Popravdě z českého politického prostředí mě neláká už nikdo. Zpětně bych se ráda zeptala třeba takového Gottwalda, jak mohl žít s těmi zrudnostmi, co páchal. Nebo Beneše, jestli má výčitky svědomí za svoje sraabáctví a jestli tušil, do jakého pekla a na jak dlouho nás to zavede.

Pokud jde o světovou scénu, trochu mě lákají lehce ujetí jedinci, jako třeba Putin. Když ho vidím, jak s těmi svaly do půli pasu nahý ulovil rybu a přes fotku se snaží budovat kult supermuže, posedlý sám sebou – a proti němu toho rozkydnutého, tlustého a pro mne stokrát více okouzlujícího Churchilla... To je pro mě rozpor mezi figurami, které dokazovaly světu svou výjimečnost brilantními myšlenkami, a těmi, co ji prezentují fotkami s vlastnoručně ulovenou rybkou, úsměvně zajímavý. Ne že by to všechno bylo k úsměvu, to tedy ne.

Co ženské osobnosti?

Neopakovatelná a nedostižná v dané etapě historického vývoje je Margaret Thatcherová. S ní mám spojenou politickou odvahu a vizionářství, které tady nevidíte u nikoho. Ochota ztratit popularitu, která jí mohla stát i krk... A tady sledujete ty prdoly, kteří mají plnou hubu demokracie, ale fakticky pro její obranu neudělají nic, protože se bojí, aby neztratili pozici.

Z ženských politiků jsem měla ráda australskou premiérku Julii Gillardovou. To byla velmi odvážná žena se smyslem pro humor a nadhled. Byla sice levicová, což není směr tlukotu mého srdce, ale smělost, s níž provokovala ty mužské šovinisty, byla obdivuhodná.

Existuje otázka, ze které se politik neumí vykroutit?

Z každé otázky se umí vykroutit. Když mu to dovolíte...

V rozhovorech, kde to začalo být trochu agresivní, jste odkryla citlivou strunu a dotýčný reagoval v ofenzivě. Je to pro vás adrenalin?

Jakýkoli rozhovor je trochu adrenalin, ať již na straně zpovídáného, nebo moderátora. Vždycky mě to bavilo, i když ten rozhovor byl informačně plochý, když respondent reagoval hloupě. Bavilo mě ukázat, kde má člověk limity, i to by o něm měli lidé vědět.

Byt, kde Bára Tachecí žije se svým partnerem Václavem Hradeckým, vytváří jeden velký, vzdušný, barevný prostor. Uklidňující a zároveň emocionální a inspirující. Stejně jako jejich společný život.

○ Dnes se Barbora Tachecí věnuje vedle novinářiny také mediálnímu tréninkům, moderování odborných konferencí, seminářů i společenských akcí.

Co se snažíte svým posluchačům, klientům na mediálních trénincích předat?

Už v dětství jsem díky nekonečným debatám svých rodičů zjistila, že diskuze může být zajímavá, ať je o fialové kytce, nebo o česko-izraelských vztazích. Na média trénincích se klientům snažím vstřípat, že primárně je dobré odpovědět na otázku, ale zároveň tu otázku využít jako prostor k dalšímu sdělení. Základem je nevyvolat malátnost publika.

Párkrát jste moderovala odborně-společenská setkání Dámského investičního klubu. Jak jste se na nich jako zkušená investorka a také vzděláním ekonomka cítila?

Vždycky dobře, protože jsem věděla, že mám před sebou spoustu chytrých žen. Obecně jsou ženy lepší publikum než chlapi. Jsou emocionálnější, odvážnější, uvolněnější a je snadnější je získat na svou stranu. Některé z nich jely na Dámský investiční klub přes půl republiky, a smály se, reagovaly na každý vtípek, když bylo zapotřebí, soustředily se, a hlavně – žádné kyselé obličejky, ale zaujaté, živé oči. Alespoň v prvních třech řadách, kam jsem dohlédla.

Vzpomínám, jak na vašem posledním klubovém večeru bylo zahájení doprovázeno salvou smíchu. Jak jste to udělala?

Těsně před začátkem byla strašná fronta na dámské toaletě, tak jsem šla na pánskou, kde nebyla ani noha. Tedy jedna noha ano – narazila jsem tam na neuvěřitelně zábavnou členku klubu, díky níž vznikla má úvodní řeč: „Zdravím všechny členky, které přišly na dnešní konferenci klubu, zvláště pak tu členku, na kterou jsem natretila na pánských záchodcích a která mě pozdravila větou: Bojujeme za genderovou vyváženost!“ Mám fakt pocit, že s chlapem si na záchodě tolik legrace neužiju.

Proč si podle vás u nás ženy příliš nepomáhají? V zahraničí funguje kromě větší podpory i řada spolků. Souvisí to s tím, jak jsou Češi obecně nastaveni?

Nevím, čím to je, ale obecně platí, že ženy málokdy drží spolu. Dokonce vídám, jak je žena ženě nepřitelem, často největším kritikem. Když jsem například nastoupila do práce jen po půlroční

mateřské, byly to právě tehdejší televizní kolegyně, které mne nazývaly krkavčí matkou.

Na druhou stranu je dnes pro ženy situace nesrovnatelně lepší, než byla před deseti dvaceti lety. A popravdě řečeno nevím, zda má smysl organizovat akce na vyrovnání podmínek žen a mužů, když vidíte, jak se na to naše děti dívají mnohem uvolněněji a noblesněji – přirozeně je to generační záležitost a bude se to měnit.

Takže váš pohled na kvóty asi není moc pozitivní.

S výjimkou politiky nejsem o správnosti kvót přesvědčena. Víte, že je tu nějaké Forum 50/50, které usiluje o vyrovnané kandidátky politických stran? V tom za léta sledování politiky shledávám hodně dobrého. Protože v politice většinově vždycky rozhodovali muži. Oni určili, kam až ženy pustí. Každá ministryně, každá kandidátka se musela líbit mužům, aby postoupila. Než se ženy v politice dostanou přes to síto, které nastavují muži, musejí prokázat, že mužům půjdou na ruku a nebudou jim komplikovat život. Nebo vážně myslíte, že by muži neuměli najít schopnější ministryně, než byly paní Parkanová, Hanáková nebo třeba kdysi Kuchtová? My se pak divíme, že v byznysu potkáme spoustu schopných žen, zatímco do politiky, kde by za ně rozhodovali muži, nepůjdou.

A když už byla řeč o investičním klubu, co byla vaše nejlepší investice?

Můj syn. Sebastiãoovi je 19, ve Státech dělal gympl a za pár týdnů vyráží do Edinburghu studovat matematiku. Ač děti emocionálně neradi označujeme za investici, investice to je, protože toto všechno něco stojí. Mám to jako s prací: nevím, co z toho bude, ale neumím si představit, že bych to dělala jinak. Protože kromě lásky a pocitu bezpečí je vzdělání to jediné s trvalou hodnotou, co mu můžu dát.

Do čeho se vyplatí investovat v partnerském vztahu, v práci, celkově v České republice?

Cokoli se vyplatí investovat do dítěte, protože vám to přináší skvělý pocit pro sebe, skvělý pocit pro něj a nakonec tím i investujete do svého zabezpečení na stáří. Do partnerství se mi vždy vyplatilo investovat emoce, protože jinak to není zábavné. Vždy a celkem bezhlavě jsem investovala do bydlení, protože mi v tom bylo dobře. A pak se mi rozhodně vyplatilo

investovat do společně stráveného času, do cest, cestování. Občas jsem si „zainvestovala“ do dobrých hospod, jít na dobré jídlo. Někomu přináší potěchu šetřit, protože mu to dává pocit jistoty; někomu utrácet, protože je ten prožitek báječný. A já jsem ten typ, který se snažil o obě potěchy. Utrácet za zážitky a bydlení a zároveň počítat s tím, že až půjdu do důchodu, státní penze bude nulová.

A v práci? Tam jsem investovala chuť, píli a nadšení. Ale to se nedá naordinovat, buď to je, nebo není.

Máte nějakou životní filozofii?

To je na mne trochu moc silné slovo, ale všechno už to bylo ve starozákonním desateru. A vždy, když říkám svému synovi, aby nebyl grázl a byl spolehlivý – což je ten základ –, uvědomuji si, jak nebezpečná výbava to je, ačkoli to zní strašně obyčejně. Ale kdybychom všichni tohle „obyčejně“ dělali, žijeme v ráji. A na náš „neráj“ si zas tolik nestěžuju, protože už Shakespeare věděl, že taková doba byla, je a bude – ten jeho sonet na mám nalepený na ledničce pro horší chvílky. Když jsem unavená z toho, jak se ke mně někdo chová, pomůže mi pochopit, že tak to bylo vždycky.

*Znaven tím vším, já chci jen smrt a klid,
jen nevidět, jak žebrá poctivec,
jak pýchou dme se pouhý parazit,
jak pokříví se každá čistá věc,*

*jak trapně září pozlátka všech poct,
jak dvěť cudnost brutálně rve chťě,
jak sprostota se sápe na slušnost,
jak blbost na schopné si bere bič,*

*jak umění je pořád služkou mocných,
jak hloupost zpupně chytrým poroučí,
jak prostá pravda je všem prostě pro smích,
jak zlo se dobru chechtá do očí.*

*Znaven tím vším, já umřel bych tak rád,
jen nemuset tu tebe zanechat.*

My nežijeme úchytku, ale normu. Byla tady po staletí i tisíciletí, a jestli já a můj syn nikdy nespádneme do té špatné party, tak jsme udělali dost.

Lampa Hadovka z ručně foukaného skla umožňuje sledovat technické detaily uvnitř svítidla. Napravo varianta Hadovky s vystříbřeným ambrovým stínítkem.

Kloubová lampa usazená v křišťálovém skle, ostatní komponenty jsou vyrobeny z laboratorního simaxového skla.

Touha *vyprávět příběhy*

Delikátní, třpytivé skleněné lampy a pohádková křišťálová městečka. Borové šišky otištěné do dna misky, živá proutěná váza, co sama roste a zelená se, střípky luxusní lahodné čokolády, která se pomalu rozpouští na jazyku a k tomu vám vypráví svůj příběh. Všechny tyto zdánlivě nesourodé předměty jsou vzájemně propojeny fantazií a způsobem vnímání světa mladé designérky Michaely Tomiškové.

Text **Anita Blahušová** Fotografie **Kristina Hrabětová,**
Michal Ureš, Dušan Tománek

*Při výrobě těchto
křišťálových komponentů
pracovala designérka
s tradičním broušeným
sklem Moser.*

*Městečko na
křišťálovém vrchu
postavené ze sedmnácti
barevných, ručně
broušených a rytých
„kostiček“.*

*Čokoláda studia Rozbívám se má
v nejnovější kolekci podobu horkého
nápoje. Čtyři příchutě odlišné na lžičkách
se uvolní do nápoje až při míchání.
Designérky pracují s francouzskou
čokoládou Valrhona, kterou kombinují
s kořením z různých koutů světa.*

se lidé poněkud bojí věřit v kreativitu, je to neustálý boj, lidé mají tendenci do věcí zasahovat a radit. Rady jsou skvělé, ale jen do určité míry. Trochu tu chybí důvěra a vkus," uzavírá designérka.

Michaela Tomišková

DÍLA MICHAELY TOMIŠKOVÉ NAJDETE
NA WWW.ROZBIJIMSE.COM,
WWW.DECHEMSTUDIO.COM,
WWW.VYROBENOLESEM.COM

„Touha,“ říká na otázku, co ji pohání dopředu a co je jednotícím prvkem její tvorby. „Přání něco dělat, tvořit, zlepšovat, dodělávat nebo jen ukazovat věci v trochu jiném světle.“ Zatím neúspěšnějším projektem Michaely Tomiškové byla její diplomová práce, kolekce skleněných svítidel Vyrobeno dechem, za kterou byla oceněna čtvrtým místem v kategorii objev roku na Czech Grand Design 2011. „Šlo mi o propojování různých druhů skla a o experiment s jejich vlastnostmi,“ popisuje autorka projekt, v němž se prolíná přepych s každodenní užítkovostí díky použití luxusního, ručně foukaného broušeného skla Moser spolu se sklem běžným ze sklárny Kavalier. Zároveň se svítidly vznikla také broušená skleněná městečka, která se tváří jako dětská stavebnice a současně jsou klenotem, třpytivým skvostem, na který se bojíme sáhnout, abychom jeho křehkou krásu neporušili.

Před absolvováním Ateliéru design výrobků na Vysoké škole uměleckoprůmyslové v Praze navštívila Michaela Tomišková sklářskou školu. Svě zkušnosti zúročila i v dalších projektech. Hra světla a vody lomící se ve skleněných objektech zaujme také v instalaci Země jako těleso nebeské, vystavené poprvé na Designbloku 2011. Následovala účast na projektu Vyrobeno lesem, který se snaží do prvků současného designu otisknout lesní atmosféru a akcentovat tak téma propojení civilizace s přírodou. Křehké lampičky, skleněné baňky a křivule jako stvořené pro skřítky evokují náladu tajuplného, a přesto důvěrně známého pohádkového lesa.

V roce 2012 založila talentovaná výtvarnice spolu s Jakubem Janďourkem DECHEM studio, kde tradičními sklářskými postupy pokračuje ve vytváření limitovaných sérií skleněných objektů a svítidel. Pro pražskou Galerii Křehký následně vznikla kolekce váz nazvaná Z jedné, vyfoukaná z jediné formy a následně promíchaná do různých barevných a tvarových kombinací. „Váza jako taková má skvělou podstatu, slouží pro květiny a ty zkrášlují prostor kolem sebe,“ říká designérka, která pro stejnou galerii už v minulosti upletla tradiční košíkářskou metodou z vrbového proutí vázu, která postupně rostla a obrůstala zelenými lístky.

Že design útočí i na smysly, u kterých byste to nepředpokládali, dokazuje Michaela Tomišková spolu s designérkou Yvetou Kroupovou ve studiu Rozbívám se. Už pět let nabízejí kolekce luxusní čokolády, jejímž základem je čokoláda značky Valrhona, jedna z nejkvalitnějších na světě. „Jídlo je skvělá věc, to si doslova prožijete. Propojení s designem má hodně možností a vy je můžete vychutnávat.

V Rozbívám se jsme si vybrali příběhy a ty si samy vybraly čokoládu,“ vysvětluje autorka. Ve studiu tak už vznikly třeba čokolády s chutí štěstí, lásky nebo pravdy nebo tekutá čokoláda s plátkovým 24karátovým zlatem či s růžovým olejem. Můžete dokonce okusit takovou, která vyjadřuje vaši osobnost. A každá z čokolád má svůj vlastní příběh.

Kromě vlastní tvorby se Michaela Tomišková věnuje také propagaci designu: na Rádiu I spolu s Veronikou Jirouškovou uvádí každé pondělí pořad věnovaný tvorbě a umění. Chcete-li ji nejen slyšet, ale také vidět její realizace, zastavte se na říjnovém Designbloku. „Teď dokončuji novou kolekci svítidel a doplňků, které tam chceme s Jakubem Janďourkem představit pod značkou DECHEM. Budeme tu mít také instalaci pro kosmetickou firmu a kolekci Vyrobeno lesem,“ vypočítává designérka, jejíž rukopis bude možné nalézt i v právě dokončovaných interiérech řeznictví Ambiente v pražské Dlouhé ulici.

Ačkoli část studia strávila Michaela Tomišková na studijní a pracovní stáži v Nizozemsku, kde se také umístila na druhém místě v soutěži obchodního domu HEMA, další uplatnění v zahraničí už nezvažuje: „Mám tu rodinu a zázemí, to je pro mě opravdu důležité. Rozhodně ale chci spolupracovat se zahraničními galeriemi a firmami, v dnešním propojeném světě je spousta možností,“ říká. „U nás

Blýská se *na lepší*

Text František Mašek,
Hospodářské noviny
Fotografie Libor Špaček

Nejhorší je za námi, ve druhé polovině roku česká ekonomika poroste. Generální ředitel Investiční společnosti České spořitelny Martin Řezáč je přesvědčen, že se to pozitivně odrazí i na našem kapitálovém trhu.

Časy

„Můj pohled na společnost, v níž působím, se změnil. Spíše, než co bude za týden či měsíc, mne zajímá, jak bude vypadat a jak bude schopná konkurence za dva až tři roky.“

Jak jste se dostal k financím a kde jste dosud působil?

Bylo to na vysoké škole. Svět velkých peněz mi tenkrát připadal romantický, zajímavý a důležitý. Proto jsem jako vedlejší specializaci vystudoval na pražské VŠE peněžní ekonomii a bankovníctví. Během posledního ročníku jsem nastoupil do dealingu Živnostenské banky. Po krátké zkušenosti makléře ve firmě Money Market Brokers jsem se dostal ke klasické správě portfolia – v letech 1999 až 2004 jsem pracoval jako seniorní manažer především dluhopisových portfolií v ING. V září roku 2004 jsem přešel do České spořitelny. Dva roky jsem působil v oddělení správy majetku (asset managementu), po organizačních změnách jsem se v roce 2006 stal náměstkem generálního ředitele Investiční společnosti České spořitelny, kde působím dodnes.

Máte prestižní titul certifikovaný finanční analytik (CFA). Kdy jste ho získal a co vám to přineslo?

V roce 2002 jako jeden z nejmladších držitelů tohoto titulu v České republice. Je udělován na základě studijního programu, který sponzoruje prestižní americký institut, a na kapitálové trhy se tudíž dívá perspektivou amerického investora. Cílem programu je nezabývat se jen cennými papíry, jako jsou dluhopisy či akcie, ale sledovat finanční trhy v širším měřítku. Studium klade nároky i na etiku, která v Evropě včetně České republiky není tolik zdůrazňována. Nenaučí vás řídit lidi, umožní vám ale rozumět odborné stránce, tedy držet krok s odborníky z různých částí finančního trhu.

Jak je možné tento titul získat?

Když dokážete složit všechny zkoušky napoprvé, trvá to tři roky. Pak musíte prokázat odbornou praxi a morální bezúhonnost – čestným prohlášením, být samozřejmě existuje výpis z trestního rejstříku. Po získání titulu musíte pravidelně platit členské příspěvky, dodržovat etické principy a dál se vzdělávat. To znamená získat každý rok potřebné kredity za účast na konferencích, vzdělávacích kurzech a při podobných příležitostech. Titul CFA je de facto propůjčen. Když někdo v oboru skončí a přestane se vzdělávat (či platit příspěvky), je mu titul odebrán.

Vraťme se k vaší profesní kariéře. Od roku

2006 jste byl náměstkem generálního ředitele ISČS. Co jste měl na starosti?

Odpovídal jsem za správu majetku zákazníků, tedy za výnos a investiční proces portfolií institucí a klientů privátního bankovníctví. Včetně produktů, které jsme jim nabízeli, a způsobu rozložení jejich aktiv.

Od dubna tuto společnost řídíte. Co se pro vás změnilo?

Chodím ještě později domů, z čehož rodina nemá velkou radost. Musím se více věnovat řízení lidí a manažerské činnosti než té odborné. Snažím se samozřejmě zajistit svým zaměstnancům v rámci naší holdingové struktury zajímavou práci. Můj pohled na společnost, v níž působím, se ale změnil. Spíše, než co bude za týden či měsíc, mne zajímá, jak bude vypadat a jak bude schopná konkurence za dva až tři roky.

Zažil jste finanční krizi. Jak hodnotíte aktuální situaci na trzích? Má svět nejhorší za sebou?

Myslím si, že ano. Současný stav má dvě roviny. První je fiskální situace většiny států. Stále není dobrá, zejména v jižním křídle Evropy. Evropa doplácí na nepříznivý demografický vývoj a na sociální stát, který nelze dlouhodobě financovat. Díky němu ztrácí konkurenceschopnost. Severní či Latinská Amerika nebo jihovýchodní Asie jsou na tom mnohem lépe. Firemní sféra skýtá zcela jiný obraz. Podnikům na celém světě se v průměru daří velmi dobře. Jsou zdravé, konkurenceschopné a jejich bilance jsou očištěny.

Vývoj nejspíš nebude lineární, tedy čára, která půjde stále šikmo nahoru. Objeví se vlnky a něco málo nás nepříznivě překvapí. Je tu ale důležitý rozdíl. Ve srovnání s někdejšími krizemi a koneckonců s počátkem krize v roce 2008 zde existují, a to nemyslím pejorativně, aktivistické centrální banky, které lijí do finančního systému neuvěřitelné množství likvidity. A budou v tom pokračovat, dokud svět nevytáhne z krize. Je ovšem bohužel pravda, že se tak trochu nafukují bubliny a do budoucna se opět, třeba v dalších pěti letech, zadělává na jiný problém.

A pokud jde o Českou republiku?

Ta je trochu specifická. Na rozdíl od zbytku Evropy není český stát extrémně zadlužen. Čeští občané jsou ale až přehnaně pesimističtí a vláda možná příliš

šlápla na brzdu. Takzvaná blbá nálada se projevuje i v očekávání a spotřebitelském chování domácností. Česká ekonomika proto páté čtvrtletí v řadě mírně klesá (i když pokles o jedno a půl procenta za rok není tragédie). A ve srovnání se zbytkem světa máme navíc náběh na růstovou vlnu pomalejší. Podle ukazatelů, o nichž jsme hovořili s kolegy z oddělení analýz, se však blýská na lepší časy. Nejhorší je za námi a ve druhé polovině roku ekonomika poroste. A to se pozitivně odrazí i na našem kapitálovém trhu.

Jak to je či bude se zájmem o investiční a podílové fondy?

Po dvou letech stagnace až mírného poklesu zájem stoupá. Přispívá k tomu i růst kapitálových trhů. Pro Českou republiku budou hrát v budoucnu roli dva faktory. Za prvé, když srovnám poměr investic domácností do podílových fondů k celkovému bohatství či vyspělosti ekonomiky, tedy hrubému domácímu produktu, je v České republice vůči vyspělé, ale i rozvíjející se Evropě pořád velmi nízký. Tento rozdíl by se měl vyrovnávat. Chování a kondici investičních a podílových fondů ovlivní i takzvaná penzijní reforma. Druhý pilíř se příliš nevyvedl a podílové fondy by měly být přirozeným doplňkem spoření na stáří. Čím dříve občané pochopí, že se o ně stát na stará kolena nepostará a musejí si spořit na důchod sami, tím lépe. To by mělo zvýšit zájem o podílové fondy.

Nesníží ale zájem o investice do cenných papírů, včetně podílových fondů, plánované prodloužení časového testu ze šesti měsíců na tři roky?

Nová právní úprava nás netěší. Dlouho jsme diskutovali, zda to bude negativní faktor a jak moc nepříznivý bude. Uvedu ale příklad. Naším vlajkovým fondem je Sporinvest, fond peněžního trhu, jehož neutrální investiční horizont činí šest měsíců. Zjistili jsme ale, že drtivá většina investorů v něm zůstává přes tři roky. Určitou část potenciálních investorů delší časový test odradí, jiné ale naučí investiční disciplíně. Aby nepřeskakovali z fondu do fondu či do jiného investičního instrumentu dříve než po uplynutí doporučeného investičního horizontu.

Jak je na tom Investiční společnost České spořitelny se správou majetku?

„Snažíme se vytvořit si s klienty dlouhodobý vztah a učit je. Je to již možná klišé, pokud ale budeme mít vzdělané klienty, ušetříme si hodně práce a klienti spoustu zklamání.“

Spravujeme majetek za více než 150 miliard korun – asi 93 miliard pro instituce, deset miliard klientům privátního bankovníctví a zbývajících zhruba 50 miliard ve fondech pro drobné investory. Nabízíme produktový pohled, tedy podílové fondy, nebo investiční řešení šitá na míru pro bohatší klientelu. Totéž platí pro institucionální klienty, u nichž existuje větší prostor k individualizaci. V rámci finanční skupiny ČS působíme jako produktová továrna, našim klientům ale nabízíme investiční řešení. Snažíme se vytvořit si s nimi dlouhodobý vztah a učit je. Je to již možná klišé, pokud ale budeme mít vzdělané klienty, ušetříme si hodně práce a klienti spoustu zklamání.

Čeští investoři jsou konzervativní. Není to jeden z důvodů, proč investují hlavně v korunách? Česká měna již přitom tolik neposiluje. Může to ovlivnit zájem o korunové fondy?

Tyto dvě věci spolu bezprostředně nesouvisí. Konzervativnost českých klientů je dána jejich naturelem, znalostmi a zkušenostmi s investováním, včetně historických – divoká devedesátá léta podílovým fondům příliš nepomohla. Koruna je trochu jiné téma. Již skutečně není důvod, aby kurz koruny posiloval jako dřív. Nemyslím si ale, že to negativně ovlivňuje rozhodování klientů o investicích do korunových fondů. Drtivou většinu fondů ostatně zajišťujeme proti měnovému riziku. Fondy, které navenek působí jako korunové, tak investují do eurových, dolarových či librových titulů. Když si koupíte například akciový fond, vždy tam bude cizoměnová investice. Kurzové riziko je pro typického drobného investora zbytečné, klientům ho chceme v 99 procentech případů odfiltrvat. Drtivá většina našich klientů má korunové pohledávky a závazky. Není proto nutné vystavovat je nadměrnému kurzovému riziku. Pokud tedy máme korunové fondy zajištěné proti pohybu měn, nemá

vývoj koruny na chuť klientů investovat do českých fondů skoro žádný vliv. Zájem klientů o fondy v cizí měně by vzrostl, kdyby usoudili, že nabízejí něco, co neumíme udělat, poskytnout. A to není náš případ.

Co říkáte názoru, že jsou fondy nabízející investorům domácí společnosti příliš zaměřeny na střední a východní Evropu? Bude se toto zaměření nějak měnit?

V současné době máme 31 podílových fondů. To je z regionálního i sektorového pohledu poměrně široký záběr. V rámci finanční skupiny Erste Bank přitom naše fondy pokrývají celý investiční svět. A že je těžištěm našeho zájmu střední a východní Evropa, je přirozené. Cílem Erste je být odborníky v oblastech, v nichž jsme fyzicky přítomni a jimž rozumíme. Logicky se proto zaměřujeme na oblast střední a východní Evropy. Je fakt, že se tomuto regionu v posledních kvartálech příliš nedaří, a ani rozvíjející se trhy nejsou právě v hledáčku investorů. Považuji je nicméně za rozumnou investiční příležitost do budoucna. Nedá se očekávat, že konvergence skončí. Střední a východní Evropa bude dál nadprůměrným tempem růstu dohánět vyspělý Západ. Ale půjde to pomaleji, než jsme se domnívali před pěti lety.

Do jaké míry se v činnosti Investiční společnosti České spořitelny odráží segmentace? Jak je to s nabídkou fondů pro vybrané skupiny klientů?

Tato segmentace již proběhla a u podílových fondů určitou dobu funguje. Banka dělí klienty do několika skupin a snaží se jim nabídnout řešení, které jim nejlépe vyhovuje z hlediska znalostí a potřeb. My toto respektujeme a do různých segmentů navrhujeme rozdílně široké portfolio našich podílových fondů. U těch nejvyšších pak nabízíme – což je přirozené – fondy, které jsou šitý na míru investorům ochotným podstoupit rozumné riziko.

Martin Řezáč (38 let)

VYSTUDOVAL VYSOKOU ŠKOLU EKONOMICKOU V PRAZE, ABSOLVOVAL ŘADU ODBORNÝCH KURZŮ A ŠKOLENÍ. V ROCE 2002 ZÍSKAL PRESTIŽNÍ TITUL CERTIFIKOVANÉHO INVESTIČNÍHO ANALYTIKA (CFA). ZAČINAL JAKO DEALER V ŽIVNOSTENSKÉ BANCE, POTÉ PŮSOBIL JAKO MAKLEŘ VE SPOLEČNOSTI MONEY MARKET BROKERS. PĚT LET PRACOVAL JAKO SENIOR MANAŽER DLUHOPISOVÝCH INVESTIC V ING INVESTMENT MANAGEMENT. PODÍLEL SE TAK NAPŘÍKLAD NA ŘÍZENÍ FONDŮ ING ČESKÉHO FONDU OBLIGACÍ A ING SLOVENSKÉHO FONDU PENĚŽNÍHO TRHU. KARIÉRU V ČESKÉ SPOŘITELNĚ ZAHÁJIL V ROCE 2004. PO DVOU LETECH, KDY SE V ČESKÉ SPOŘITELNĚ PODÍLEL NA SPRÁVĚ MAJETKU INSTITUCIONÁLNÍCH A PRIVÁTNÍCH KLIENTŮ, SE STAL NÁMĚSTKEM GENERÁLNÍHO ŘEDITELE INVESTIČNÍ SPOLEČNOSTI ČESKÉ SPOŘITELNY. OD DUBNA LETOŠNÍHO ROKU SE STAL JEJÍM GENERÁLNÍM ŘEDITELEM. JE ŽENATÝ, MÁ DVĚ DCERY, HOVOŘÍ ANGLICKY, ČÁSTEČNĚ NĚMECKY A RUSKY. KROMĚ PRÁCE PATŘÍ K JEHO KONÍČKŮM TAKÉ CESTOVÁNÍ S RODINOU, BEHAVIORÁLNÍ EKONOMIE, SPORT (FITNESS, LYŽOVÁNÍ, IN-LINES) A JÍZDA NA HARLEY-DAVIDSONU.

Křižovatky ke štěstí

„Lidé jsou zvyklí vkládat své peníze do různých aktiv, ale málokdo investuje do vztahů. Přitom jsou to právě vztahy, co předurčuje naši spokojenost,“ říká **Veronika Vinterová**, která se po letech práce privátní bankéřky rozhodla založit netradiční seznamovací agenturu Náhoda.

Jak se z úspěšné bankéřky zrodila majitelka seznamovací agentury?

V privátním bankovníctví jsem se pohybovala dlouhých patnáct let. Bavilo mě to a kariéře jsem stoukala. Ale po letech jsem začala přemýšlet o tom, zda bych tuto práci chtěla dělat i v budoucnosti, a došla jsem k závěru, že to vlastně není moje cesta. V bankovním sektoru jsem poznala, že spokojenost klientů neurčují peníze, ale vztahy. Mnoho z úspěšných lidí bylo hlavně díky svému pracovnímu vytížení nezadaných. Tehdy u nás existovaly jen běžné internetové seznamky a já cítila, že je na tomto poli pro mne příležitost. Začala jsem oslovovat kouče, psychology a další odborníky, kteří se zabývají osobním rozvojem, a založila agenturu Náhoda.

Co vlastně znamená název Náhoda a čím se služby vaší agentury liší od běžných seznamovacích agentur?

V životě nás potká spousta nahodilých věcí, jsou to takové křižovatky. Některé z nich mineme, jinde změním směr, když třeba potkáme někoho důležitého. Ve chvíli, kdy chci udělat nějakou změnu, musím být náhodě otevřená a připravená něco udělat. Stejně jako štěstí, i náhoda přeje připraveným. Používáme symboly x + x, což znamená spojení dvou křižovatek – mužské a ženské. Vytvořila jsem si tým odborníků z oblasti psychologie, sexuologie, stylingu, partnerských i právních poradců. Každý klient má u nás svého seznamovacího agenta, který mu poradí a pomůže v oblasti psychiky i fyzické stránky třeba ještě vylepšit nějaký ten nedostatek, aby byl dostatečně sebevědomý a připravený na nový vztah. Pro klienty, kteří preferují seznamování ve skupině, pořádáme zajímavé akce, například bowling, minigolf, procházku starou Prahou s renomovaným architektem, degustace vín. Mohou se při nich nejen seznámit, ale i pobavit.

Kdo jsou vaši klienti a co je čeká, když se na vás obrátí?

Převážnou část tvoří vytížení manažeři. S takovým klientem hledáme v jeho minulosti důvod, proč mu dosavadní vztahy nevyšly, a řešíme, zda je na ten nový připraven, či ještě musí projít naší tzv. přípravou na vztah. S klientem pracuje výživový poradce, trenér, může využít služeb našich stylistů nebo první české sexkoučky Gai Julie Poupětové, která se klientům věnuje v intimních otázkách.

Naše služby využívají vlastně dvě kategorie lidí. V té první, tak mezi 25 až 45 lety, očekávají vážný trvalý vztah, touží po rodině. Vyžadují profesionální pomoc psychologa či trenéra, třeba jako když jdou do fitka. Ve druhé kategorii jsou starší zájemci, klidně do 70 let, kteří již dobře vědí, co chtějí, miň jim záleží na povrchních tématech (jako třeba na kráse).

Pro zaneprázdněné klienty nebo ty, kteří nechtějí či z hlediska své profese ani nemohou mít profil na seznamovacích serverech, hledáme partnera individuálně, na míru. Potenciální partnery se snažíme nalézt primárně v naší databázi – nakonec vytipujeme úzký počet nejlépe odpovídajících protějšků a jejich profily diskutujeme s klientem. Proces je to sice delší a dražší, ale klientovi ušetří nejen čas při schůzkách, ale i emoční zranění, která by si mohl z různých „pokusů – omylů“ odnést.

Pracujete s odborníky na duši, máte možnost pohlížet na mezilidské vztahy z mnoha pohledů. Jak vaše práce ovlivnila váš osobní život?

Hodně. Když vidím, kolik klientů touží po funkční rodině a vztahu, sama si té své mnohem víc cením. Pokud nastane nějaká krize, poznatky, které jsem tu získala, mi ji pomohou lépe řešit.

Pochopila jsem, jak moc lidé hodnotí vztahové

situace ze svého úhlu pohledu, podle svých zkušeností. Naše zakódované programy ovlivňují i další vztahy. Takže když chcete někoho seznámit, je důležitá empatie, abyste se dokázali napojit na to, co je pro klienta zásadní, a pomohli mu definovat vlastnosti, které od protějšku požaduje. Dostáváte se tím do velmi intimních zón, kdy je nezbytná nejen diskretnost, ale třeba i schopnost odejmout z klienta jeho pózu, kterou jen nerad odkládá.

A když mi po čase úspěšně seznámený pár sdělí, že cítí, jako by se znali odjakživa, je to pro mě největší odměna.

Do čeho by měl člověk investovat, aby se mu to nejvíc vyplatilo?

Když lidé investují sami do sebe, do svého rozvoje, pak je to většinou oblast jazyků, profesního vzdělání nebo třeba fitness trenér. Ale málokdy investují do vztahů. Přestože vztahy by pro nás měly být tím úplně nejdůležitějším.

Z hlediska investic internetové seznamování také něco stojí – řádově stovky, to individuální tisíce, a pokud je nezbytná změna image či návštěva psychologa a trvá to třeba půl roku, může se konečná částka vyšplhat i na desetitisíce. S dobrým týmem se ale taková investice do vaší vztahové budoucnosti určitě vyplatí. Pokud vám manželství či partnerství nefunguje, je to něco, co se promítá úplně do všech oblastí života, včetně práce.

Chodil k nám mladý muž, který pokaždé ve vztahu skončil jako „dobrý kamarád“... Začali jsme s ním pracovat v oblasti psychiky, vylepšili jsme jeho vzhled i styl. Po půl roce práce na sobě změnil zaměstnání, dnes má dvojnásobný plat a za měsíc se žení, takhle spokojeného jsem jej neviděla. Tomu já říkám investice.

„Vztah, na kterém se nepracuje, jde dolů. Nikdy nezůstává stejný.“

Etiketa a změny *na pracovišti*

Text **Anita Blahušová**
Fotografie **I23RF**

Reorganizace, úspory, snižování nákladů, restrukturalizace – procesy, se kterými se na pracovišti setkáváme v souvislosti s vlekoucí se ekonomickou krizí čím dál častěji. Každý chápe, že jde o změny nezbytné pro další přežití firmy, nikdo však nechce, aby se týkaly právě jeho. V takových okamžicích se stres, konflikty a nepříjemné situace rázem vynořují v mnohem větší míře. Jak se správně zachovat a jak ustát zjitřenou atmosféru s nadhledem a grácií? Pomůže etiketa.

Podle průzkumu, který letos v červenci realizovala ING Pojišťovna spolu se Svazem průmyslu a dopravy ČR, se zhruba třetina firem se zhoršenou hospodářskou situací chystá letos propouštět. Oproti loňskému roku jde o zlepšení, společnosti v nesnázích ale zase častěji přistupují ke zmrazení mezd a čtrnáct procent z nich dokonce výplaty

zaměstnancům muselo trvale snížit. Stále více z nás se tak potýká s organizačními přesuny na pracovišti, změnou pracovní náplně, zastavením růstu či snižováním mzdy nebo s nástupem do nového pracovního kolektivu. Situace je citlivá jak pro ty, kteří odcházejí, tak pro ty, kdo zůstávají a přebírají zbylé úkoly. Není divu, že vznikají třecí plochy a nedorozumění. Mnoho společností nechává školit své manažery ve vedení propouštěcích a obdobných citlivých rozhovorů – nebo raději při reorganizačních spolehá na služby externích firem. Pracovní prostředí má z pohledu etikety svá specifická pravidla, ale schopnost chovat se slušně a korektně, být ohleduplný, taktní a empatický k ostatním by mělo být i ve složité situaci samozřejmostí. Důležité je zároveň slušnost odlišit od servility a patolízalství a zároveň nezaměňovat agresivitu za asertivní chování.

JAK SDĚLIT VÝHRADU A JAK JI PŘIJMOUT

Sdílet kolegovi nebo podřízenému jakoukoli výhradu není jednoduché. Připravte se předem na emoce, jakými jsou pláč nebo hněv. Způsob podání kritiky je rozhodující: neberte si nic osobně a sami se snažte kritizovat konkrétní situace, a ne osoby jako takové. Vyslechněte druhou stranu, umožněte jí vlastní vysvětlení, ale zůstaňte klidný a pozitivně uvažující. Uvědomte si, že kritika má něco přinést, pomoci ke zlepšení situace.

Situace z pohledu kritizovaného je odlišná, požadavek zachovat chladnou hlavu a nadhled je ale stejný. Zasáhla vás nečekaná kritika, co teď? Jste

Dojde-li přece jen na ostrá slova, nenechte se unést emocemi.

Sledujte, jaká v novém týmu vládnou pravidla, a snažte se udělat si jasno ve struktuře vztahů.

zranění a nejistí, jste rozpačití. To je samozřejmé, nikomu se nelíbí, když ho někdo upozorní na jeho slabé stránky. Je ovšem důležité uvědomit si, že nejde o hodnocení vaší osobnosti, ale většinou jen o to, jakým způsobem jste zvládli určitý úkol. V první fázi jednoduše přijímejte informace, nesnažte se okamžitě vyjadřovat souhlas ani nesouhlas. Nebojte se zeptat na podrobnosti a reakci si v klidu rozmyslete. Pokud sledáte kritiku neoprávněnou, zdvořile, ale rozhodně ji odmítněte – někdy prostě musíte hájit své postupy. Dojde-li přece jen na ostrá slova, nenechte se unést emocemi. Věcně požádejte o přerušování hovoru, stačí říct třeba: „Promiňte, ráda bych zjistila, co vám přesně vadí, abych mohla práci na projektu zlepšit. Připravím si veškeré podklady – mohli bychom si o tom promluvit v klidu později?“

Případnou kritiku před ostatními bývá nejlepší přejít s nadhledem, tak nejspíš upadne v zapomnění. Pokud situaci rozvíříte a budete se hádat, spolehlivě si budou všichni všechno do detailu pamatovat. Později pak můžete také dotyčného mezi čtyřma očima požádat, aby příště řešil problémy raději jen s vámi, a ne v kruhu kolegů.

SNIŽOVÁNÍ VÝPLAT

Jak ukázal zmíněný průzkum, úsporný režim na pracovišti nemusí vyústit jen v propouštění zaměstnanců. Zaměstnavatelé stále častěji sahají i k jiným opatřením, od krácení prémie nebo mimořádných odměn či provizí až po snížení výplat. Krácení mezd se nesmí odchýlit od pravidel dohodnutých se zaměstnancem ve smlouvě, případně v kolektivní smlouvě s odborovou organizací. Pokud ale máte mzdu stanovenou namísto ve smlouvě samostatným mzdovým výměrem, může ji zaměstnavatel do určité míry jednostranně snížit. V případě, že je zaměstnavatelem rozpočtová

organizace či stát, zaměstnanci podle terminologie zákoníku práce nepobírají mzdu, ale plat: z pohledu zaměstnance samozřejmě není mezi mzdou a platem rozdíl, v obou případech jde o finanční ohodnocení za odvedenou práci. V případě snižování výplaty se státním zaměstnancům většinou krátí tzv. osobní ohodnocení. Dotkne-li se vás toto opatření, ale práce vás baví, nereagujte zbrkle a odchod ze zaměstnání si v klidu rozmyslete. Pokud vás zaměstnavatel nechce v horších časech propustit, ale navrhne místo toho snížení platu, může to znamenat, že o vás opravdu stojí. Není tedy vyloučeno, že až krize pomine, ocení vaši práci i loajalitu opět mnohem lépe.

JAK SPRÁVNĚ ODMÍTNOUT

Už jste se k něčemu zavázali, ale nečekaně dostanete lepší nabídku. Nebo zjistíte, že ani přes pečlivé naplánování nejste schopni dostat některé z domluvených povinností. Etiketa vám pomůže něco odmítnout či zrušit, aniž byste druhou stranu – ať už je jí zaměstnavatel, nebo zaměstnanec – naštvali, urazili. Takové „správné odmítnutí“ by mělo být věcné a obsahovat odůvodnění vašeho rozhodnutí, nepoužívejte prázdné fráze, buďte konkrétní. Pokud se k odmítnutému požadavku chcete vrátit později, je správné dodat, kdy tak hodláte učinit. Korektní odmítnutí může vypadat například takto: „V současné době nemohu vyhovět tvému požadavku na zvýšení platu, přestože vím, že odvádíš kvalitní práci. Teď bohužel nemáme dostatek prostředků, ale zvážím tvou žádost znovu na začátku příštího roku.“

PRVNÍ DEN V NOVÉM KOLEKTIVU

Ať už jste kvůli reorganizaci na původním pracovišti museli změnit zaměstnání, nebo vás „jen“ přefadili v rámci firmy, čekají vás noví kolegové a s nimi i nová pravidla hry. První dny v novém kolektivu

bývají stresující, a pokud se něco pokazí, zpravidla se to pak s vámi táhne jako přeříznutý fibularis s medikem Šafránkem v jednom oblíbeném českém filmu. Hodí se mít reakce na nejrůznější situace dopředu připravené – a právě tady přichází na pomoc ustálená pravidla chování v rámci společenské etikety. Pozorujte a vyhodnocujte: první dny v novém týmu pozorně sledujte, jaká v něm vládnou pravidla, a snažte se udělat si jasno ve struktuře vztahů.

Nepřetvařujte se a pokud možno se uvolněte, jakkoli se to zdá být nemožné. Nesnažte se na nového šéfa zapůsobit tím, že zůstanete hned tři hodiny v kanceláři přesčas – musíte samozřejmě ukázat snahu naučit se nové postupy i ochotu se práci věnovat, ale všeho s mírou.

Pozor na tykání, může svádět k důvěrností i mezi lidmi, kteří se ještě dobře neznají. V každém případě tykání nabízí vždy společensky významnější osoba: žena muži, nadřízený podřízenému. Může se stát, že si s někým tykat prostě nechcete, raději byste si zachovali určitý odstup. Nebojte se, odmítnout tykání není neslušné, ale musíte je formulovat s vysokou dávkou taktu, aby se druhá strana neurazila. Třeba: „Nezlobte se, děkuji za nabídku, ale raději bych zůstal u vykáni, lépe se mi tak komunikuje.“

Neupozorňujte na sebe nevhodným ani příliš nápadným oblečením. Dokud se pořádně neorientujete v tom, jaký „dress code“ je v novém zaměstnání nastaven, volte pokud možno neutrální oděv.

Všechno se časem usadí, do nového kolektivu zapadnete a pracovní úkoly budete jistě zvládat s přehledem. A pokud budou problémy s novou pracovní náplní nebo s mezilidskými vztahy na pracovišti přetrvávat, můžete do tří měsíců bez velkých administrativních zádrhelů prostě odejít jinam.

Důležité pojmy

○ **Slušnost** je vnitřní postoj člověka, jde o postoj vrozený. Základem slušnosti je úcta a ohleduplnost k bližním, ale také k sobě samému. Podle legendy české etikety Gutha Jarkovského je „slušnost blahovlnné a dobrotivé smýšlení člověka vždy hotového k jistým obětem a jistému sebezapření, jehož vyžaduje život společenský vůči spolublížním.“

○ **Zdvořilost** je to, jak se vnitřní slušnost projevuje navěnek. Slušnost je člověku dána, zdvořilost se musíme naučit. Jde o soubor pravidel, která je potřeba si osvojit pro život mezi lidmi. Aby byla zdvořilost opravdová, musí vycházet ze zmíněné vnitřní slušnosti,

jinak se jedná jen o pár bezcenných gest a přetvářku. Zdvořilost, to je v podstatě soustavné sebeovládání a sebekázeň, dobrovolné omezení vlastního egoismu v zájmu ostatních, rozhodně však nejde o projevy slabosti.

○ **Empatie** znamená včítání, pochopení emocí a motivů jiné osoby, jako by to byly naše vlastní. V některých profesích se lidé potřebují včítovat nadprůměrně, mezi takové patří třeba lékaři, terapeuti, prodejci, herci nebo manažeři.

○ **Takt** umožňuje vstoupit do situace toho druhého a uvědomit si, co se ho může dotknout. Taktičtí lidé se snaží nedostat nikoho do rozpaků, nikoho

neurazit či předejít konfliktu. Jde částečně o intuitivní vlastnost, kterou je však možné rozvíjet a systematicky na ní pracovat. Taktičtí lidé ví, jak daleko zajít, aby to nebylo příliš.

○ **Respekt** je druhem lidského postoje k jiným osobám. Zahrnuje toleranci a dobrovolné sebeomezení a zároveň uznání hodnoty ostatních, a to i v případě, že s jejich názory a postoji člověk nesouhlasí.

○ **Asertivita**. Být asertivní neznamená být netaktičtí nebo agresivní. Znamená to pouze prosazovat si svá práva a názory, a to vše bez toho, abychom někoho uráželi nebo se chovali hrubě. Asertivní lidé se nebojí, berou věci s nadhledem

a nenechají se vmanévrovat do chování, s nímž vnitřně nesouhlasí.

○ **Servilita** neznamená uctivost, jde spíš o bezdůvodnou podřízenost, podlézavost či nedůstojnou podbízivost. Servilní člověk podlézá svému nadřízenému nebo člověku, který má zrovna moc.

○ **Manipulace** je úmyslné zacházení s druhými jako s nástroji a ignorování jejich vlastní vůle. Jde o naprosto utilitární způsob jednání a dosahování svých cílů metodami, jakými jsou například posouvání informací do jiných kontextů či používání polopravd. Manipulovaný si přitom neuvědomuje, že plní vůli manipulátora.

Obchodování s akciami *optikou pražské burzy*

Moderní historie obchodování akcií v ČR počíná rokem 1993. Na nově založené pražské burze se po skoro šedesáti letech začalo opět obchodovat zpočátku se sedmi akciovými tituly a následně s 955 tituly z první vlny kuponové privatizace.

Text **Petr Bártek, hlavní akciový analytik, Česká spořitelna**
Fotografie **Allphoto**

Ty byly v roce 1995 doplněny dalšími 674 emisemi z druhé vlny kuponové privatizace. Postupně byl ale počet kótovaných akcií (tzn. zařazených do obchodování) jednak z důvodu nízké likvidity,* jednak kvůli stahování ze strany majoritních akcionářů, zredukován na pouhých 28 titulů. Reálně likvidních akcií je pak jen asi třináct.

JAK ŠEL ČAS...

Skutečná renesance akciové burzy a standardní obchodování začaly se zavedením systémů KOBOS (systém kontinuálního obchodování místo fixingu)

**V období let 2005 až 2007
pražská burza dokonce
atakovala objemy na varšavské
burze a pohodlně si držela
pozici před Budapeští.**

MONEY, MONEY, MONEY

v roce 1996 a SPAD (systém pro podporu akcií a dluhopisů) v roce 1998. Především systém SPAD zahrnul nejlukrativnější tituly obchodované na burze a zvýšil jejich atraktivitu pro velké zahraniční investory zavedením obchodování ve standardizovaném množství a přítomností tzv. market makerů. To jsou obchodníci, kteří se zavázali pro daný titul v kterémkoli okamžiku zajišťovat nabídku a poptávku. Drobní investoři mohli nadále tituly ze SPADu obchodovat i v původním systému KOBOS. Koncem roku 2012 pak pražská burza přestoupila na systém Xetra mateřské vídeňské burzy a tituly ze segmentu SPAD přešly na tzv. Prime trh. Jedná se v podstatě o hybrid, kde ve volnějším režimu stále funguje systém market makerů, ale již odpadá povinnost obchodovat v balících.

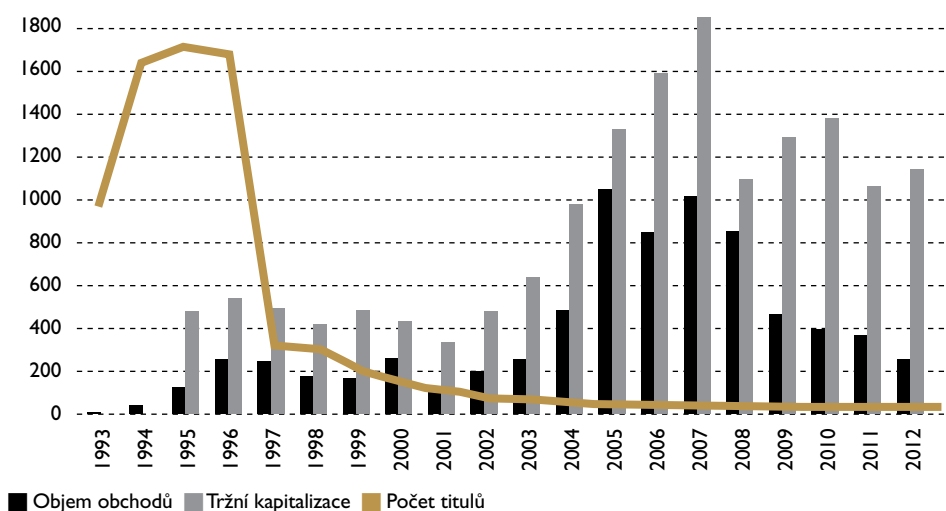
Na burze se první rok obchodovalo pouze jeden až dva dny v týdnu, každodenní činnost byla zahájena koncem roku 1994. Obchodování s akciemi bylo v prvních dvou letech jako na houpačce. Novopečení akcionáři z první vlny kuponové privatizace nejdříve způsobili výprodeji propad kurzů o téměř 70 %. Začátkem roku 1994 vstoupili na burzu první zahraniční investoři a základní akciový index PX 50 (později nahrazen indexem PX) opět vzrostl o 25 % nad jeho zahajovací hodnotu 1 000 bodů. Po počáteční horské dráze kurzy v průběhu roku 1994 klesly pod vlivem výprodejů akcií z druhé vlny do recesního pásma, kde zůstaly následujících pět let. Od roku 2000 do roku 2007 proběhla nevidaná „konvergenční rally“ s vrcholem indexů téměř 100 % nad počáteční hodnotou, následovaná v roce 2008 po pádu americké investiční banky Lehman Brothers kolapsem a malátným oživením.

PRAHA PROTI VÍDNI, BUDAPEŠTI A VARŠAVĚ

Díky přílivu akcií z kuponové privatizace objemy obchodování s akciemi na Burze cenných papírů Praha (BCPP) poměrně rychle vzrostly ze 7,1 miliardy Kč v prvním roce až ke 250 miliardám Kč v roce 1996. Po vstupu České republiky do EU pak v souvislosti s přílivem zahraničních investorů a přibíháním přibližování české ekonomiky k úrovni EU vzrostly objemy obchodů na historické maximum, tj. přes 1 bilion Kč. V období let 2005 až 2007 pražská burza dokonce atkovala objemy na varšavské burze a pohodlně si držela pozici před Budapeští. Od roku 2007 do roku 2012 bohužel kvůli ekonomickému poklesu a také kvůli nízkému

Obchodování akcií na BCPP

mld. Kč, ks

■ Objem obchodů ■ Tržní kapitalizace ■ Počet titulů

Zdroj: BCPP

přílivu nových emisí došlo ke snížení objemu obchodů zpět na 250 miliard Kč.

Podobný osud nepotkal jen pražskou, ale i vídeňskou a budapeštskou burzu. Objemy obchodů na všech třech trzích klesly od roku 2007 o více než tři čtvrtiny (ve Vídni dokonce o 83 %). Naproti tomu burza v Polsku dokázala obchodované objemy akcií i po roce 2007 udržet, a od roku 2011 se tak stala s přibližně polovičním podílem na středoevropském trhu regionální jedničkou. Podíl dříve největší rakouské burzy klesl z většiny poloviny na třetinu, české z asi 15 % na 10 % a maďarský podíl se z 11 % propadl na 8 %.

Zatímco růsty a poklesy objemu obchodů v závislosti na ekonomickém cyklu jsou běžné, pražská burza v současnosti trpí i strukturálním problémem nízkého přílivu nových emisí, které by zaujaly investory. Za celou dobu existence BCPP proběhlo pouze devět primárních úpisů akcií (IPO) plus několik sekundárních úpisů a navyšování kapitálu, ve kterých si majitelé přišli na burzu „pro peníze“. Z tohoto počtu navíc jen třetina úpisů sloužila k získání financí na další rozvoj firmy, zatímco zbytek byl spíše prostředkem pro kapitalizaci zisků původních akcionářů, případně pro splacení dluhu. Dá se tak říci, že česká akciová burza zatím neplní funkci zprostředkovatele financování rozvoje malých

a středních podniků. Při pohledu do zahraničí zjistíme, že podobný problém mají opět burzy ve Vídni a v Budapešti, které za posledních pět let přilákaly dohromady pouze tři IPO. Naproti tomu burza ve Varšavě díky pravidelnému přílivu peněz z penzijních fondů provedla za pět let 550 primárních úpisů!

SOUČASNÉ PRAŽSKÉ MOŽNOSTI

Je ale nutné poznamenat, že téměř žádná z firem kótovaných v Praze svého rozhodnutí vstoupit na burzu nelituje a několik z nich – jako například CME (Central European Media Enterprises) – si díky pozdějšímu navýšení kapitálu přes burzu dokázalo rychle a efektivně vylepšit rozvahu.

Je také zajímavé sledovat objemy obchodování s tituly, které jsou kótovány na více trzích. Proti počátečním očekáváním managementů se u firem s hlavní částí byznysu v ČR stala pražská burza také domácím burzovním parketem. Příkladem jsou třeba akcie NWR (New World Resources), která původně hodně spoléhala na burzu v Londýně, či Fortuna. Ta z obavy, aby se její akcie upsaly, šla bez většího úspěchu i na burzu do Polska. Je tak otázkou, jestli firmy jako Kofola (obchoduje se ve Varšavě) či AVG (Nasdaq) udělaly dobře, když se při vydání nových akcií vyhnuly Praze.

* Likvidita je možnost proměnit aktiva na hotové peníze. Čím vyšší je, tím rychleji lze investici zpeněžit.

V Polsku jsou kromě tradičních sektorů financí, energetiky, ropy a plynu a telekomů zajímavé především akcie těžaře mědi KGHM nebo maloobchodního řetězce Eurocash.

Důvodů malého množství IPO v ČR je několik. Prvním je špatná zkušenost drobných investorů nasbíraná v období kuponové privatizace, která vedla k téměř výhradnímu zacílení českých domácností na finanční nástroje s fixním výnosem. Ze stejného základu vyplývá i druhý důvod, kterým je omezená velikost českých podílových fondů zaměřených na akcie. Důvodem číslo tři je jen velmi pomalý postup penzijní reformy a v neposlední řadě jsou příčinou i dlouhodobě nízké úrokové sazby v ČR. Češi sice mohou již od roku 1994 využívat tzv. penzijní připojištění, ale správci těchto fondů jsou povinni držet každoročně výnos aktiv minimálně na nule. V případě ztráty musí správce rozdíl dorovnat z vlastních zdrojů, což samozřejmě odrazuje od investic do aktiv s variabilním výnosem. Výsledkem je stav, kdy zahraniční investoři drží přibližně dvě třetiny akcií volně obchodovaných na naší burze. Pouze asi 10 % vlastní české fondy a zbytek přímo individuální investoři.

POROVNÁNÍ S PÓLSKEM

Naproti tomu v Polsku zahraniční investoři drží asi polovinu volně obchodovaných akcií, zatímco na domácí fondy připadá třetinový a na domácnosti asi 18procentní podíl. Většinu potenciální poptávky po nových českých akciích tak tvoří zahraniční investoři. Ti jsou ale mnohem více než ti domácí citliví na aktuální vývoj ekonomiky a celkový tržní sentiment. Neznalost historických souvislostí a lokálních značek pak znamená při IPO jejich větší obezřetnost a orientaci hlavně na již zavedené střední až větší společnosti. Nedostatků menších růstových firem na našem trhu se tak nelze divit.

Penzijní fondy jsou v Polsku, kde drží 34 % všech volně obchodovaných akcií, ale i na rozvinutých trzích, jako jsou USA nebo Japonsko, jedněmi z největších investorů. V Polsku v současné době

existuje povinné spoření v penzijních fondech (OFE), kam směřuje 2,8 % hrubé mzdy (do roku 2010 to bylo dokonce 7,3 %). Tyto penzijní fondy mají čtyřicetiprocentní limit investic do akcií, z toho 95 % na domácím trhu. Příspěvky do OFE tak ročně generují tři až čtyři procenta dodatečné poptávky po akciích a v případě tržních poklesů fungují jako výrazný stabilizátor. Hlavním motorem pro naši burzu by tak mohl být pomalu se rozvíjející druhý pilíř penzijní reformy. V rámci druhého pilíře mají občané ČR možnost nasměrovat 5 % své mzdy do soukromých fondů, což by podle našich odhadů mohlo znamenat asi pětimiliardový (tj. okolo 2–3 %) roční přítok na akciový trh. Kromě toho by také určitě pomohlo změkčení pravidel u penzijního připojištění. Je ale nutné upozornit, že v Polsku se v současné době diskutuje reforma druhého penzijního pilíře (především kvůli potřebě snížit státní dluh) a dva ze tří navrhovaných scénářů nejsou pro akciový trh vůbec pozitivní. Není tak vyloučeno, že spíše Polsko bude následovat Maďarsko ve skrytém znárodnění penzijních fondů, než bychom my následovali Polsko v podpoře akciového trhu a nedluhového financování podnikového sektoru.

TAHOUNI PRAŽSKÉ BURZY

Pokud odhlédneme od nedostatku primárních úpisů, což je problém hlavně pro burzu a menší firmy potřebující kapitál (a tedy i pro ekonomiku), poskytují v současnosti česká burza zajímavé investiční možnosti. Hlavními tahouny burzy z pohledu objemu jsou tři základní sektory: finance (KB, Erste a pojišťovna VIG), energetika (ČEZ) a telekomunikace (Telefónica ČR). Těchto pět akcií tvoří přes 90 % trhu. Zbylých deset procent je ale neméně (spíše více) zajímavých. Obchodovány jsou po dřívějším úspěšném IPO menší tituly – jako Pegas, který je lídrem v oblasti netkaných syntetických

textilií pro osobní hygienu, v regionu expandující sportovní sázková kancelář Fortuna, regionální televizní společnost CME nebo adrenalinová sázka na oživení průmyslu v podobě uhelné NWR. Kromě solidního segmentového rozvrstvení pak akcie na BCPP nabízejí „díky“ nezájmu investorů z posledních let také vysoké dividendové výnosy nad úrovní 5 %. Úzus, že vysoká dividendová výnosy je znakem klesajícího odvětví, přitom vyvracejí opět akcie Pegasu či Fortuny, nemluvě o Komerční bance.

Co na české burze trochu chybí, jsou (po odchodu Zentivy a AAA) společnosti ze sektorů farmacie a maloobchodu. Tedy sektory, které vedle bank poskytují dobrou možnost těžit z vývoje místní ekonomiky. Pro tyto sektory si tak investor musí „dojít“ k sousedům.

SITUACE U SOUSEDŮ

V Maďarsku lze kromě akcií MOL (ropa), OTP (banka), Mtel (telekomunikace) najít i zajímavé farmaceutické firmy Gedeon Richter a Egis. Těchto pět akcií tvoří v Maďarsku 98 % trhu. Trochu diverzifikovanější strukturu obchodování lze nalézt v Rakousku a Polsku. V Rakousku mají hlavní pozici opět finance (Erste, VIG, Raiffeisen), OMV (ropa), Verbund (energetika) či Telecom Austria, zdatně jim ale sekundují voestalpine (ocelárna), Andritz (strojírenství) a Immofinanz (reality). Těchto devět titulů představuje asi 80 % rakouského trhu. V Polsku jsou kromě tradičních sektorů financí (PKO, Pekao, PZU atd.), energetiky (PGE, Tauron), ropy a plynu (PGNiG, PKN, Lotos) a telekomů (TPSA, Netia) zajímavé především akcie těžaře mědi KGHM nebo maloobchodního řetězce Eurocash. Hlavní zástupce populárního IT sektoru je pak také v Polsku (Asseco), některé IT tituly lze najít i v Rakousku. V Polsku pak existuje nepřehledné množství menších titulů v podstatě ze všech zbývajících sektorů ekonomiky.

V Polsku zahraniční investoři drží asi polovinu volně obchodovaných akcií, zatímco na domácí fondy připadá třetinový a na domácnosti asi osmnáctiprocentní podíl.

„V někom budí touhu utrácet,
v nás investovat.“

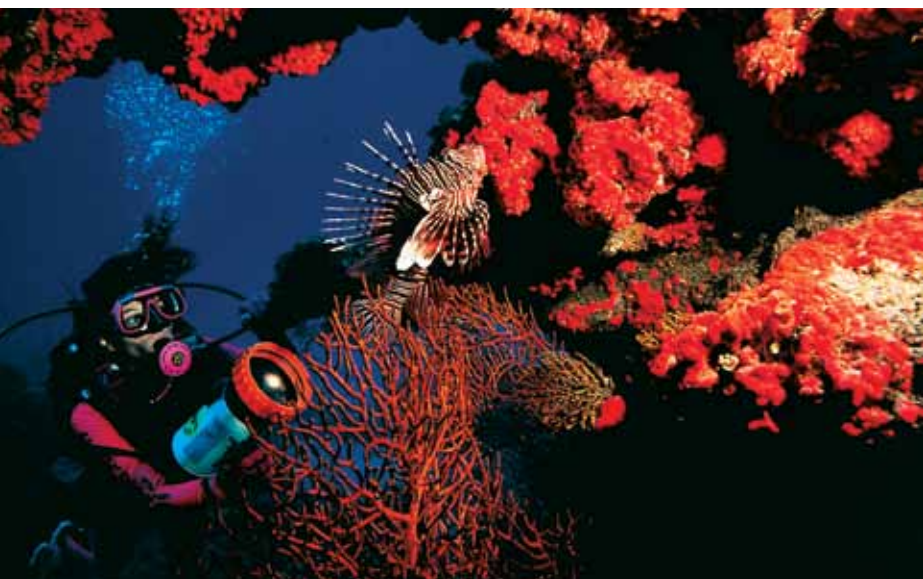
Ján Hájek
portfolio manažer
fondu TOP STOCKS

*Údaje k 30. 6. 2013, pravidelná měsíční investice za období od 1. 9. 2006 do 30. 6. 2013. Upozorňujeme, že hodnota investované částky a výnos z ní mohou stoupat i klesat, přičemž není zaručena návratnost původně investované částky. Správcem uvedeného fondu je Investiční společnost České spořitelny. Další informace včetně úplného názvu fondu naleznete v jeho statutu, který Vám poskytneme ve všech pobočkách České spořitelny, na www.investicnicentrum.cz a www.iscs.cz.

La Réunion

Tam, kde sopky tančí

Ostrov v Indickém oceánu o rozloze 50 krát 70 kilometrů bývá díky svým černým plážím označován za „svůdnou divošku pod Jižním křížem“. Původem francouzská kolonie, vzdálená dnes „jen“ 12 hodin letu od Paříže, je součástí Evropské unie a kromě exotiky nabízí i všechny návykové „civilizační“ jistoty.

Text a fotografie
Petr Tůma

La Réunion je ideální pro ty, kdo se během dovolené nemění jen v plážové povaleče. Pobřeží je vhodné pro potápění, surfování a další aktivity, divoké hory naopak lákají k náročným trekům.

Pohoří Salazie je protkáno vodopády, které se řítí z výšky zelené neproniknutelné vegetace. Mraky a jemný opar vytvářejí báječné vizuální, často duhové efekty.

Deštný prales, kam se vydávají rodiče s dětmi na procházku podobně jako v Praze do Stromovky, je hustý tak, že i vysekané cestičky evokují džungli.

Mořeplavci znali tento malý bod utopený uprostřed Indického oceánu též jako Mascarin, později Ile de Bourbon či Bonaparte – to podle mocenských větví šlechticů vládnoucích ve Francii. Jméno La Réunion mu ale sluší nejvíc, znamená totiž setkání. Propojení mnoha rozličných kultur a také přírodních divů.

Evropana ostrov „vykolejí“ dramatickostí okolních scenerií a grandiózních barev – doslova připomíná botanickou tropickou zahradu. Hned za pruhem pobřeží s jukami a černými bloky čediče, o které se modré vlny tříští do bílé pěny, se země zvedá téměř až k nebesům. Zelené stráně potrhane nitkami vodopádů mizí kdesi nad mraky na planině se sopečnými kužely, jejichž hladově otevřeně jícny vzbuzují respekt. Jako by sama Země byla těhotná a při mohutné erupci porodila mikroplanetu. Přes 3 070 metrů ční nad hladinu mrtvý vulkán, do češtiny přeložený jako „Sněžný štít“; o 400 metrů nižší je snad nejnavštěvovanější místní zajímavost – Piton de la Fournaise (hezky česky výheň či snad pec). Jde stále o jednu z neaktivnějších sopek světa. Jako pohádkový drak pravidelně chrlí oheň i dým a láva z ní proudí po jižním a východním úbočí až do moře. To jediné dokáže rozžhavenou rudou řeku zastavit, ostatní pochovává nemilosrdně pod sebou...

Vlastně ne úplně vše. Když v roce 1977 směřoval proud magmatu na vesnici a kostelík Notre Dame des Laves, těsně před budovou svatostánku se zázračně rozdělil a za lodí chrámu zase spojil. Budova zůstala jako jediná ušetřena a dodnes z ní tlumeně zaznívají mše. Když přejíždíte pruh nedaleké silnice vedoucí ztuhlou lávou, vstávají vám samy od sebe chloupky na zátylku...

POKLADY HLÍDANÉ ŽRALOKY

Malá bouda v přístavu Plaisance nedaleko St-Gilles-les-Bains je místem, kde se scházejí rybáři a potápěči. V pozdním odpolední svými hlasy oživují terásku, kde u punče nebo místního piva Bourbon, něžně zvaného

Cesta k vulkanické puklině nazvané Chapelle de Rosemont vede tmavým lávovým polem, kam se často snáší mlha, a tak je pěšina značena bíle natřenými kameny.

„Dodo“, rozmlouvají o světě pod hladinou. Nejlepší místa k potápění jsou na La Réunionu na jeho klidné západní straně, kde kopírují asi 30 km dlouhý pruh od St-Gilles až po Grande Anse úplně na jihu. Útes, který jako obrovský plot brzdí vlny oceánu, tvoří přirozenou, až kilometr širokou vanu posetou korály, nabízející domov bezpočtu druhů barevných rybek. Pak hned padá závratně dolů do temnoty, kterou ovládají nebezpečně vypadající žraloci. I proto je lepší držet se raději „u stěny“, kde se jako ve filmu producírují zelené ryby poseté černými skvrnkami, přezdívané macabit, dekorativní motýlí ryby nebo červené druhy „lamé“ s ploutvemi tak velkými, že vypadají jako křídla. Mezi mušlemi vzbuzují nadšení hlavně ty „porcelánové“ a takzvaná mořská ucha. Je tu k vidění téměř vše, co tropické moře nabízí – plovající gorgony velikosti člověka i tajuplné rozseldiny, komíny, tunely a jeskyně lákající k proplutí. Ostrov kdysi vznikl gigantickou podmořskou erupcí a stařícké jizvy se i dnes otevírají, aby vyplivly krev Matky Země za doprovodu bílých oblaků páry.

PROFESE VSKUTKU ORIGINÁLNÍ

Tam někde se skrývají i zlaté šperky ze středověkých galeon, které skončily svoji plavbu na útesech. Alespoň to tvrdí chlapík jménem Bibique, který má na vizitce natištěno: treasure hunter – hledač pokladů. Poslal by vás na divoké východní pobřeží k mysu Méchant. Když nasloucháte jeho vyprávění za doprovodu obdivného hvízdání větru, skoro byste mu uvěřili. Ostatky pirátů skutečně odpočívají na hřbitově v Saint-Paul, věhlasný Olivier Levasseur

Na hraně Nez de Beuf
ve výšce 2 136 metrů
nad mořem končí
asfaltová silnice
a začíná... nadpozemské
dobrodružství
připomínající cestu
na Měsíc.

Vysoko v horách
potkáte nejen
vznavače horských
kol, ale například
i běžce, kteří mají na
zádech malý „camel“
batůžek s vodou
a horské masivy
zdolávají v poklusu.

Jízda na koni
čarokrásnou přírodou
La Réunionu je zážitek,
který jako by vypadl
z romantické četby.
V sedle ale musíte
sedět s jistotou, abyste
zvládli nástrahy místní
přírody.

I na La Réunionu najdete
kokosové palmy, pláže podél
tyrkysové modrých lagun
a bílé korálové útesy.

přezdívaný La Buse – Jestřáb – tam byl léta Páně 1730
i popraven. Piráti využívali Ile de Bourbon jako svoji
základnu do roku 1685, než je doslova násilím vyhnala
Východoindická společnost. Ale jméno muže Bibique
nebudí důvěru, jde o kreolskou slovní hříčku a spojení
výrazů „alambic“ (což je destilační zařízení na výrobu
rumu) a „boire“ (francouzsky pít). Zlí jazykové tvrdí,
že si jméno vysloužil té noci, když se zakuckal po litru
a půl třetinového moku.

Podobná setkání s podivným však k cestování patří
a dodávají mu na unikátnosti. Proto si nenechte ujít
návštěvu některé vanilkové plantáže a seznamte
se tam s opylovačem květů. Zatímco v Mexiku
se o to stará zvláštní druh včely medonosky a na
Madagaskaru kolibříci, zde to jsou lidé. Každý den
se brzy ráno otevře jeden jediný květ popínavé
orchideje zvané vanilka, který musí opylovač
propíchnout dlouhým trnem, nabrat jím pyl a přenést
ho do dalšího květu na rostlině. Pokud je dostatečně
trénovaný, zvládne během dopoledne oplodnit až
tisíc květů. Divíte se, že když pak za dlouhých devět
měsíců vyroste na rostlině luska, je tak drhý?

HISTORIE DLOUHÁ „JEN“ 400 LET

Zatímco ostrov vznikl před tisíci lety při obrovské
podvodní erupci, první osadníci se na něm usadili
až kolem 17. století. Byli to vzbouřenci posláni sem
do vyhnanství. Postupem času je nahradili bílí rolníci,
koloniální úředníci, černí otroci z Afriky, kuliové, indičtí
plantážoví dělníci i alžírští přistěhovalci. Pro jejich
potomky – více než polovinu z nich je pod dvacet
let – platí zásada „žít a nechat žít“. Věrní původu

svých předků uctívají jejich božstva, nosí tradiční kroje
stejně jako poslední pařížskou konfekci. V kavárnách
a pekárnách si pochutnávají na křupavých croissantech
a v parku hrají pétanque (jeu de boules) stejně vášnivě
jako jejich spoluobčané kdesi v Marseille.

*Zavařovačky? Ale
kdepak... Pětilitrové
nádoby jako od okurek
jsou plné třetinového
rumu, v němž je
naloženo tropické
ovoce. Právě tak vzniká
místní punč.*

Počet obyvatel ostrova stále vzrůstá, momentálně
se blíží k milionu – dalších asi čtyři sta padesát tisíc
studuje a pobývá ve Francii. Na ostrově bydlí
většina obyvatel v pobřežním pásmu, kde vesničky
a města navzájem prorostly v jediný prstenec. Menší
i větší silničky jsou doslova přecpané auty, mnoho
Réunionanů tráví ve voze na cestě do práce a z práce
v zácpách každodenně i několik hodin. I proto se
o kvalitě silnic mluví při každé konverzaci, podobně
často jako například v Anglii o počasí. Pravdou je však
i to, že zhruba třetina ostrovanů se nikam nežene,
práci nemají a příliš je to netrápí. Vysoké sociální
dávký zvané „érem“, o které si může zažádat každý
nezaměstnaný starší 26 let, fungují spíš jako pohodlná
nafukovací matrace než „záchranný kruh“. Navíc si
vlastně všichni přivydělávají nějakou práci načerno.
Na La Réunionu tak nikde nespátříte bezdomovce,
ostatně podobné nešťastníky by tam vždy podržela
i rodina. Ta je skutečně základem místní společnosti,
každický víkend se několik generací schází vysoko
v horách na společné grilování, piknik a oběd.
A aby měli co nejhezčí výhled, jsou ochotni vyslat
tam někoho z rodiny, ať jim místo hlídá třeba už
ve tři hodiny ráno.

CO NA SRDCI, TO NA JAZYKU

Místní jídlo... to je pohádka. Představte si obrovské
hrnce plné vydatného kari s rýží, kolem sedí
společně gramounes (prarodiče) i marmailles (dětí).
V pokrmech se mísí vlivy kuchyně čínské a indické,
kreolských specialit a sofistikované francouzské
kuchyně. Talíře jsou navíc doplněny čerstvými plody

SVĚT NA DLANI

Nejkrásnějšími plážemi ostrova jsou Boucan Canot a Roches Noires, chráněné korálovými útesy. Tou největší je naopak pětikilometrová vulkanická pláž Etang Salé.

Vydat se do podmořského světa můžete dokonce i suchou nohou, a to v místním oceániu. Zajímavé je tím, že tam v obrovských akváriích chovají i velké dravce, například žraloky.

První vanilku prý dovezli do Evropy kolem roku 1879 francouzští kolonisté právě z La Réunionu. Při jejím pojmenování se údajně inspirovali slovem „vaina“ – znamená pouzdro...

moře a vynikajícím hovězím dováženým z Jihoafrické republiky. Réuniončané milují čerstvou zeleninu, nám známé dýně a lilky úžasně doplňují třeba květy banánovníku. K ikonám místního ovoce patří pro změnu liči a ananas druhu Victoria. Pohádkově sladké jsou i místní papája, mango a mučenky a vůni vanilky najdete téměř všude. Včetně rumu!

Ten teče na ostrově proudem podobně jako pivo a navíc si ho každá rodina upravuje po svém. Vyrábí si punč, kdy se do rumu ve velkých pětilitrových lahvích nakládá jeden druh ovoce – banány, liči nebo vanilka – a nápoj se pije před jídlem na povzbuzení chuti jako aperitiv. Jeho protikladem a digestivem je pak rum arrangé podávaný po jídle. Jde o destilát, do něhož pro změnu patří vše, co vám zrovna přišlo pod ruku. Například čili papričky. Při výkřiku AZOT! (Na zdraví!) vám pak vrhnou do očí slzy, aniž byste právě chtěli smutnit.

U městečka Saint-Leu, kde se kdysi odehrála vzpoura otroků, se dnes scházejí surfaři z celého světa. K pobřeží se tam totiž valí unikátní „levotočivé“ vlny.

AU REVOIR, NA SHLEDANOU

Ten okamžik však dříve či později přijde, to ve chvíli, kdy vaše kroky nebo auto zamíří zpátky k letišti Rolanda Garrose, vzdáleného sedm kilometrů od

hlavního města Saint-Denis. Prosklená budova je pojmenována po průkopníkovi letectví narozeném právě na ostrově, který jako první přeletěl v roce 1913 nonstop Středozemní moře. Z výšky vypadá ostrov La Réunion snad ještě zeleněji; možná je to tím, jak je obkroužen plážemi, než se zanoří do modravé dálky moře. Paradoxně pláže jsou to poslední, co si z La Réunionu budete pamatovat. Okolní ostrovy, ať už to je Madagaskar, kousky pevniny Komorského souostroví nebo Mauricius, mají pláže mnohem delší, čistší a hebcí. I proto se tak často pobyt na nich s La Réunionem kombinuje, tam poznáváte – ostrov i sebe, jinde odpočíváte. La Réunion však má duši, která se samovolně spojí s tou vaší a během pobytu vás naplní spokojenou radostí. Není divu, že by tam tolik lidí chtělo žít, a mnoho se jich tam opravdu stěhuje.

Havaj na jediném ostrově

Právě díky sopečnému podloží a pěším trekům doslova až pod doutnající pokličky Matky Země je ostrov La Réunion často nazýván druhou Havají. Se souostrovím v Tichém oceánu ho navíc spojuje i sport, který je starý tisíce let a momentálně zažívá raketový boom. Jde o paddleboarding. Jízda vestoje po řece na dřevěném kmeni byla dopravním prostředkem už ve starověkém Egyptě, přesto její sportovně odpočinkové kvality objevili až instruktoři surfování na Havaji, když začali paddleboarding,

místním dialektem nazývaný „hoe-he-nalu“, využívat jako podpůrnou techniku surfování na vlnách. V rámci neustálého udržování rovnováhy při ní totiž musíte zapojovat množství svalových skupin od nohou přes břicho až po paže, vyrovnávat rovnováhu a přizpůsobovat se hladině vody. Netřeba asi říkat, že se značně nestálá – přijde větší vlnka a... už se koupete. Paddleboarding si dnes můžete vyzkoušet například i v Praze na Vltavě – ve Žlutých lázních nebo ve Freestyle parku v Modřanech, ale

ruku na srdce, nevypadá na poklidné hladině Indického oceánu mnohem elegantněji? Všechnu výbavu včetně dnes už lehkých nafukovacích plováků vám na La Réunionu půjčí, ale nejprve se tam musíte dostat. S kým? Nejlépe asi dálkovými letadly Airbus A340–300 společnosti Air Mauritius z Prahy a Vídně přes Paříž a Londýn nebo Dubaj (pouze z Prahy) s přestupem na Mauricius. Všechny spoje létají denně a letenka vychází z cca 23 600 Kč, viz: www.airmauriti.us.com.

Chut' moře

Že v Čechách nemáme moře? Nevadí. V malém, útulném baru v centru Prahy budete mít pocit, že za okny šumí přímo Indický oceán. Dary moře tu nejen potěší vaše smysly, ale i duši – skoro stejně dobře, jako by vám prospěl pobyt na pláži ostrova Réunion.

Zdenek's Oyster Bar najdete nedaleko Staroměstského náměstí, v ulici Malá Štupartská číslo 5. Je to tak trochu svět sám pro sebe, malý ostrůvek uprostřed moře. Venku můžete posedět u vysokých stolečků a pozorovat turisty proudící kolem vás, usrkávat šampaňské a rozmýšlet nad tím, jak strávíte večer. Uvnitř, v útulném přítmí, se naopak schovává před ruchem velkoměsta, na vše zapomenete a vyčistíte si hlavu nějakou hodně dekadentní kombinací – třeba vodkou s kaviárem.

Jste-li „u Zdeňka“, musíte si dát hned na začátek plato ústřic, protože je jedno z mála míst, kde máte šanci porovnávat chutě jejich různých druhů. V nabídce jsou jak klasické Marennes, které jsou svěží a nekomplikované, tak chuťově výraznější druhy Tsarskaya či Gillardeau. Nechybí ani královna ústřic Belon. Je líbo s šalotkovým vinaigrettem, nebo stačí jen pár kapek citronu?

A protože k ústřicím se pije zásadně šampaňské (dává dokonale vyniknout jejich chuti), nepamenejte si k nim objednat alespoň skleničku bublinek. Pokud dostanete chuť na celou láhev, budete mít opravdu z čeho vybírat, nabídka je skutečně povedená: najdete tu běžné značky stejně jako lahve z vyhlášených champagne domů. Dokonce i jedinečné L'Intemporelle, které se rozlévá v restauraci na Eiffelově věži.

Po ústřicích máte na výběr spoustu dalších menších či větších chodů. Pokud jste se stavili jen

Šéfkuchař Zdenek's Oyster Baru Jiří Nosek umí připravit skvělé humry stejně jako dokonalé hovězí.

Ochutnejte to nejlepší z darů moře, krevety, ústřice i nejrůznější mušle. S kapkou citronu nebo s některou ze skvělých omáček.

na skleničku, oceníte nabídku tapas, malých porcí opravdu vybraného zobání k vínu, jako jsou sušená šunka jamon, salám chorizo, nejrůznější sýry, olivy a nakládaná zelenina. Z mořských plodů vám tu nabídnou vilejše, mušle zvané razor clams, šneky bulots, madagaskarské krevety či langustinky. Za pozornost stojí místní nabídka kaviáru a ryb v různých úpravách (mimořádně, skvělý je cevice z halibuta a mušlí svatého Jakuba nebo grilovaná marocká chobotnice), co ale vaše chuťové pohárky rozezná skutečnou serenádou, je krab...

Na milovníky masa tu samozřejmě čeká třeba hovězí tatarák, ale máloco překoná místní fenomenální Lobster Roll! Absolutní americká klasika, trochu burger, trochu luxusní pokrm. Máte ho plnou pusou, plné ruce a na dlouho i plnou hlavu. Když je udělaný na jedničku, málokdo odolá nevrátit se ještě pro jednu porci. Lobster Roll je máslová houska,

pěkně opečená, plná krabiho masa. A když si všechno ještě dočutíte pořádnou porcí koprové majonézy, už vám bude všechno jedno: kalorie navíc, to, že se do vás už nevejde dezert, i výše účtu, která při večeři ve dvou nebude rozhodně nízká. Ale nevadí to, protože poobědvat nebo povečeřet v Oyster Baru je zážitek, na který jen tak nezapomenete.

Na začátek si musíte dát plato ústřic, protože Zdenek's Oyster Bar je jedno z mála míst, kde máte šanci porovnávat chutě jejich různých druhů.

Jak na *investiční certifikáty*

Investiční certifikát je zvláštním typem dlužního úpisu, který vydávají nejčastěji banky. Investoři jej kupují jako cenný papír. Později mohou realizovat zisk prodejem nebo při výplatě k datu jeho splatnosti.

Text **Petr Schůt, Česká spořitelna**
Foto **123 RF**

Princip certifikátu představil v Americe John Tappan již v roce 1894. Jeho držitele opravňoval vyzvednout si ke stanovenému datu vloženou částku spolu s předem známým úrokem. Dnešní certifikáty jsou v elektronické podobě a jejich výnos vzniká mnoha různými způsoby. Jako všechny dlužní úpisy jsou i certifikáty spojeny s kreditním rizikem, tedy schopností jejich emitenta dostát svým závazkům.

Certifikát koupíte nebo prodáte na burze prostřednictvím obchodníka s cennými papíry. Nemáte-li přímé spojení, nejsnadnějším způsobem je

K rozhodnutí, který certifikát vybrat, potřebujete mít jasný názor na to, kam se pravděpodobně vydá cena zlata během trvání vaší investice.

Zlato, stříbro, ropa a další komodity nejsou jedinou možností investování. Na burze v Praze najdete certifikáty, které vydělávají na kolísání kurzu dolaru, eura či britské libry nebo na růstu a poklesu cen akcií.

zajít na pobočku. Za každý pokyn zaplatíte poplatek. Burza zajišťuje průběžné zveřejňování ceny, za kterou můžete certifikát kdykoli koupit nebo prodat. Co všechno můžete od svého certifikátu očekávat, najdete v jeho prospektu. Některé, především ty zahraničních bank, jsou velmi obsáhlé. Zejména americké materiály s velkou důkladností (až na několika desítkách stran) popisují různé scénáře vývoje podkladového aktiva a odpovídající výnosy či rizika možné ztráty.

My se omezíme jen na popis vlastností základních typů investičních certifikátů, s nimiž se můžete setkat na pražské burze. Naše příklady vycházejí z reálných čísel, která jsme pro potřeby našeho výkladu trochu zjednodušili. Skutečné hodnoty se samozřejmě neustále mění – aktuální informace o nich najdete i na internetu.

CERTIFIKÁT NA(D) ZLATO?

Počátkem letošního roku se zlato prodávalo za 1 800 dolarů za unci. Nyní (v srpnu 2013) je zlato o třetinu levnější a vypadá jako zajímavá investiční příležitost. Podívejme se, jaké možnosti skýtá aktuální nabídka. K rozhodnutí, který certifikát vybrat, potřebujete mít jasný názor na to, kam se pravděpodobně vydá cena zlata během trvání vaší investice.

Řekněme, že podle vás cena zlata určitě dlouhodobě poroste. Vyzkoušíme proto nejprve indexový certifikát. Ten vám dává stejná práva na výnos jako vlastníkovému skutečnému zlatu. Dnes se jedna unce prodává asi za 1 300 dolarů. Při směnném kurzu 20 korun za dolar to dělá 26 tisíc korun. Certifikáty jsou však levnější. Jeden odpovídá jedné desetiné unce, tedy 130 dolarům, takže ho můžete pořídit za 2 600 korun. Kolik certifikátů nakoupíte, záleží jen na vás.

Cena zlata, a tedy i certifikátů, se mění každým okamžikem. Vy však v souladu se svým investičním názorem budete čekat, až cena zlata vzroste. Prodáte-li své certifikáty, když zlato stoupne o deset procent, bude shodný i výnos vaší investice, protože

úplně stejně vzroste cena vašich certifikátů. Pokud však svému přesvědčení přestanete věřit a certifikáty prodáte za cenu nižší, než za jakou jste je koupili, samozřejmě proděláte.

Zlato se obchoduje v dolarech. Hodnota certifikátu v korunách se tak může změnit, i když cena zlata v dolarech zůstane stejná. Kdyby například dolar oslabil na 19 korun, hodnota certifikátu klesne na 2 470 korun. Je to stejné jako u všech investic v zahraniční měně. Při posílení koruny dostaneme po přepočtu méně korun, při oslabení naopak více. Váš názor by proto měl zahrnout i úvahu o budoucím vývoji směnného kurzu.

Můžete také dospět k závěru, že cena zlata v horizontu několika měsíců výrazně neporoste, ale ani dál zásadně neklesne. Pak zkuste vybrat bonusový certifikát. Koupíte jej také zhruba za 2 600 korun. Slibuje, že když dnešní cena zlata nepoklesne o 200 dolarů nebo více (a dolar neoslabí), dostanete za půl roku nejméně 2 940 korun, protože cena certifikátu s bonusem je 147 dolarů. Což by představovalo výnos přes 13 procent.

Pokud by se však cena zlata někdy dotkla stanovené bariéry 1 100 dolarů, o nárok na bonus přijdete. Od této chvíle na tom ale budete podobně, jako kdybyste původně koupili indexový certifikát, který přesně kopíruje cenu zlata.

Asi se ptáte, proč se prodávají indexové certifikáty, když bonusové slibují navíc zajímavou prémii, a to dokonce i při poměrně velkém poklesu ceny zlata. Důvodem je omezení vašeho maximálního výnosu. I kdyby totiž zlato vyrostlo na 2 000 dolarů, nevyplatí váš bonusový certifikát víc než jeho stanovený CAP,¹⁾ což je zde ekvivalent 147 dolarů. Výnos indexového certifikátu naproti tomu není nijak omezen.

Představte si ještě jinou situaci. Dospěli jste k přesvědčení, že cena zlata (například po rychlém oslabování dolaru) v několika týdnech alespoň krátkodobě poroste. Pak můžete sáhnout po ještě odvážnější investici. V nabídce najdete turbo certifikát long. Zjistíte, že stojí jen 720 Kč. Za cenu jednoho

indexového nebo bonusového certifikátu tak teoreticky nakoupíte 3,6 turbo certifikátů. Při růstu ceny zlata o každé 1 procento tedy vaše investice vydělá 3,6 procenta. Tomuto násobnému zvyšování výnosu se říká přízračně „páka“. Porovnejte: když investice do indexového certifikátu vydělá deset procent, stejně velká investice do turbo certifikátu vynesla 36 procent!

Šance na vysoký výnos není samozřejmě zadarmo. Jakmile začne cena zlata klesat, bude mnohem rychleji padat i hodnota našeho certifikátu (opět 3,6krát rychleji než cena zlata). Kdyby se cena zlata dokonce dotkla stanovené bariéry 1 000 dolarů za unci, certifikát skončí. Označení knock-out²⁾ je přiléhavé, protože vy dostanete vyplacenu jen zbytkovou hodnotu certifikátu.³⁾ Jste-li ovšem od přírody pesimista, budete spíše počítat s poklesem ceny zlata. Pak zvolte certifikát short, který se zhodnocuje právě v takovém případě. Budete-li chvíli sledovat cenu zlata a cenu nějakého turbo certifikátu, brzy zjistíte, že s přibližováním ceny zlata stanovené bariéře hodnota certifikátu rychle klesá a zvyšuje se i páka. S narůstajícím rizikem dotyku přibližující se bariéry tak roste i možná odměna ve formě vysokého znásobení výnosu. Platí to i naopak.

INVESTIČNÍ CERTIFIKÁTY NA PRAŽSKÉ BURZE

Zlato, stříbro, ropa a další komodity nejsou jedinou možností investování. Na burze v Praze najdete certifikáty, které vydělávají na kolísání kurzu dolaru, eura či britské libry nebo na růstu a poklesu cen akcií. Objevíte tu bonusové certifikáty na českou akcii Telefónica CR nebo na americkou akcii Apple, turbo certifikáty na ČEZ, ERSTE Bank i další tituly. A chcete-li investovat s menším rizikem do portfolia akcií, můžete vyzkoušet indexový, bonusový nebo turbo certifikát, který odvozuje svou cenu od německého indexu DAX. Na webu <https://cz.products.erstegroup.com/Retail/cs> najdete úplnou nabídku certifikátů ERSTE Group.

Slovník

1) CAP je emitentem určená hranice, od níž se již majitel certifikátu nepodílí na zisku ze stoupajícího kurzu podkladového aktiva.

2) Knock-out bariéra je hodnota/hranice stanovená emitentem certifikátu, při

jejímž dosažení certifikát končí, stává se téměř bezcenným a vyplacena je jen zbytková hodnota certifikátu.

3) Zbytková hodnota je rozdíl konečné hodnoty certifikátu proti stanovené ceně. Ta je u turbo certifikátů důležitým

parametrem k jejich ocenění. Cena (kurz) turbo long certifikátu se určí jako rozdíl mezi aktuální vyšší cenou zlomku podkladového aktiva a ceny strike.⁴⁾ U turbo short certifikátů se vypočítá jejich cena odečtením ceny strike od ceny

zlomku podkladového aktiva.

4) Cena strike je cena, za niž má vlastník opce právo koupit (koupená call opce) nebo prodat (koupená put opce) podkladové aktivum.

Poměr mužů a žen je dnes víceméně vyrovnaný. Proto je v současné moderní době trochu zarážející, že vliv ženské poloviny světa v řadě životních oblastí ani zdaleka nedosahuje adekvátních padesáti procent. I národy a státy obvykle vedou muži. Ne však vždy...

Text **Pavína Zelníčková** Fotografie **I23 RF, isifa, ČTK**

Když ženy tvoří dějiny

Svou 63letou vládu zahájila královna Viktorie v pouhých osmnácti letech, když usedla na britský trůn.

Ne vždy a ne všude však byly ženy odsunuty do druhořadého postavení. Praveké matriarchální kultury uznávaly institut matky rodu a již ve starověku můžeme najít ženy, jež stály v čelech národů, států či armád. Jednou z těch, jejichž příběh dodnes uchvacuje, byla poslední egyptská panovnice, královna z rodu Ptolemaiovců, *Kleopatra VII. Filopátor* (69–30 př. Kr.). Právě ona zbořila egyptskou tradici mužských vládců, když v sedmnácti letech usedla na trůn (první „faraonkou“ však byla již čtrnáct století před ní Hatšepsut). Hovořila devíti jazyky, psala knihy a Egypt za její vlády velmi zbohatl, a než byla donucena ukončit sama vlastní život uštknutím jedovatým hadem, padl jí k nohám nejméně římský panovník.

Ve středověku nelze o ženském emancipaci vůbec hovořit. Až další staletí umožnila něžnému pohlaví podílet se na formování území a společnosti, a nešlo vždy jen o „hezké tvářičky“. Některé velké „státnice“ dokázaly vykonat zásadní činy. Mimořádně inteligentní a talentovaná *Alžběta I. Anglická* (1533–1603) odjakživa věřila v sílu slova a svým uměním veřejného proslovu si získala nejen ministry, vojáky, ale i prostý lid. Zazlívali jí snad jen to, že není provdána. Pragmatická Alžběta (která se ovšem milostných hrátek nezříkala) však neshledávala oficiálního partnera po svém boku nikterak potřebným: „Vím, že jsem byla obdařena jen slabým a křehkým tělem ženy, avšak mám srdce a žaludek krále. A to krále Anglie.“ Na její historický odkaz navázala královna Viktorie (1819–1901). Ta naopak v manželství vstoupila ochotně, navíc v manželství šťastná a velmi plodná. Británie během její 63leté vlády dosáhla ekonomického i mocenského vrcholu, zdvojnásobila svou rozlohu (součástí monarchie se staly Austrálie, Kanada, oblasti v Africe a jižním Pacifiku) a v roce 1877 se Viktorie stala i indickou císařovnou.

Nejen západní Evropa měla své velké panovnice. Jednou z nejmocnějších osobností 18. století byla ruská carevna *Kateřina II. Veliká* (1729–1796). Německá princezna Sofie Augusta Frederika vystřídala na ruském trůnu svého manžela cara Petra III. a přijala jméno Jekatěrina Alexejevna. Usilovně se

snažila vylepšit ruské hospodářství, budovala válečné loďstvo, podporovala mezinárodní obchod, zakládala školy. A byla to právě ona, již nejen Rusko, ale celý kulturní svět vděčí za jednu z nejvýznamnějších světových pokladnic umění – Ermitáž.

Od 18. století sílí sociální boje za lidská práva a princip rovnosti; výsledkem je přijetí zásadních reforem. V našich zemích za nejednu z nich vděčíme osvícené rakouské arcivévodkyni, uherské a české královně *Marii Terezii* (1717–1780), jež po otci zděděnou zuboženou monarchii dokázala přeměnit v moderní vzkvétající stát. Ostatně právě Marie Terezie může být i pro současné ženy důkazem, že skloubit náročný „profesní“ život s dobře fungující rodinou (byla milující manželkou a svým deseti přeživším dětem skvělou matkou) není neproveditelné.

V atmosféře těchto století jsou hlasy žen bojujících za zrovnoprávnění svého postavení ve společnosti včetně volebního práva, obvykle reprezentované feministickým hnutím a činností sufražetek, slyšet stále silněji. První zemí, kde ženy vybojovaly volební právo, byl Nový Zéland (1893). Ve většině zbytku světa k tomu došlo až po I. světové válce (Německo a VB 1918, USA 1920), kdy s odchodem mužů na frontu mohly ženy konečně dokázat svou samostatnost a soběstačnost. Poslední evropskou baštou výhradně mužských voličů bylo do roku 1984 Lichtenštejnsko.

V českých zemích nastává zlom až se vznikem ČSR – Washingtonská deklarace (1918) proklamující nezávislý stát Čechů a Slováků obsahovala mj. zásadu, že ženy budou postaveny politicky, sociálně a kulturně na roveň mužům. Už tehdy zde existovaly různé typy politiků: muži i ženy slabého charakteru, kteří podlehnou i lehkému vánku korupce či politického nátlaku, a na druhé straně osobnosti s morálními hodnotami pevnějšími než ocel. Pokud by takové ženy-političky založily fiktivní společenství, v jejich čelo by se nejspíš mohla postavit doktorka *Milada Horáková* (1901–1950), po Vítězném únoru spolu s několika dalšími zatčená a na základě vykonstruovaného procesu odsouzená v červnu 1950

Gándhiová a Thatcherová. Obě zbožňované i zatracované, obě ale svou zemi posunuly v historii o velký krok (vpravo).

Ruská carevna Kateřina Veliká (dole) byla jednou z nejmocnějších osobností 18. století.

I ona byla označována za ženu ze železa. Golda Meirová (dole uprostřed) nikdy nevymizí z paměti Izraelců, jimž pomohla vybudovat jejich stát.

Milada Horáková byla jediná žena ze čtyř osob odsouzených k smrti ve vykonstruovaném procesu s údajnými vlastizrádci. O milost nepožádala, intervenovaly však významné světové osobnosti.

k trestu smrti oběšením.

Ženy v diplomatických kruzích a na důležitých vládních postech mívají řadu společných znaků: odmalička byly na svou roli připravovány v odpovídajícím rodinném zázemí, mají nadprůměrné vzdělání, mnohé z nich pozvedly své státy na vysokou životní úroveň a v těžišti jejich zájmu stojí sociální otázky. Příkladem silné ženy mezi politickými dravci je první americká ministryně zahraničí Marie Jana Korbelová. Neznáte? A co takhle *Madeleine Albrightová* (*1937)? Příběh o české dívce, která s rodinou uprchla před Hitlerovými vojsky do Londýna a později znovu před komunisty do USA, vykonala mnoho pro Američany i bývalé země východního bloku a po spoustě let objevila dosud jí neznámé rodinné kořeny, je dnes i díky loni vydané autobiografické knize dobře znám.

Přes Albrightovou vede kuriózní spojnice k jiné zajímavé schopné dámě, která byla stejně jako česká emigrantka „první“ – tentokrát první ženou ve funkci poradce prezidenta USA pro otázky národní bezpečnosti. A také první Afroameričankou v tak vysoké pozici. Rozhodnutí *Condoleezy Riceové* (*1954) vyměnit slibně nakročenou dráhu koncertní pianistky za politiku a mezinárodní vztahy se zaměřením na Sovětský svaz zřejmě ovlivnil i otec *Madeleine Albrightové* Josef Korbel, jenž byl jejím profesorem na denverské univerzitě. Pro období 2005–2009 se Riceová stala druhou ženou šéfujiící ministerstvu zahraničních věcí.

A americké ministerstvo zahraničí do třetice:

Hillary Rodham Clintonová (*1947) vstoupila do širokého povědomí jako manželka amerického prezidenta. Nebyl to však jen obdiv nad velkorysým zvládnutím rodinných problémů, co Clintonovou vyneslo na post ministryně zahraničí a také pouhý krůček od nominace na metu nejvyšší – prezidenta, tedy vlastně prezidentku USA. Hra zvaná politika ji zajímala už od dětství, kromě práv vystudovala politické vědy a coby první dáma se vedle standardní charitativní práce zaměřovala i na čistě politickou činnost. Vystřídá v roce 2016 v Oválné pracovně prvního Afroameričana konečně první žena?

Ani moderní Evropa nezástala ochuzena o výjimečné dámy v politických kruzích. První a zatím poslední britskou ministerskou předsedkyní byla *Margaret Thatcherová* (1925–2013). Ač konzervativního smýšlení, v jistých oblastech byla překvapivě progresivní, například v otázkách homosexuality či legalizace potratů. V některých činech našla více odpůrců než příznivců, avšak například její politika nízkých daní, omezení imigrace či neústupný postoj v otázce Falklandských ostrovů její popularitu upevnily.

Německu, na jehož ekonomických bedrech spočívá zásadní tíha Evropské unie, vládne rukou pevnou, rozumnou a nesentimentální kancléřka *Angela Merkelová* (*1954). Její politická kariéra je vskutku astronomická: raketový start a hvězdná současnost. Poslankyně, ministryně, šéfka vládní CDU... a kancléřka. A zdroj úspěchu? Merkelová je především trpělivou, leč neústupnou „manažerkou

„Když chcete v politice něco říci, poradte se s mužem; pokud chcete něco udělat, zeptejte se ženy.“ *Margaret Thatcherová*

vládního týmu“ a s přezdívkou „matka národa“ pravidelně kraluje žebříčkům oblíbenosti. Při volbě jejího nástupce to nebude mít Německo vůbec snadné...

Účast ve vrcholné politice ani ženám automaticky nezaručuje jen obdiv, lásku a životní výhody. Svě o tom ví třeba barmáská opoziční politička, držitelka Nobelovy ceny míru *Aun Schan Su Tji* (*1945), přes dvacet let vládní juntou držena v domácím vězení. Nebo zbožňovaná i nenáviděná „dvojnásobná“ ministerská předsedkyně Indie *Indira Gándhiová* (1917–1984) – její politická angažovanost ji stála několikrát svobodu, manželství a nakonec i život, když byla zastřelena rukou vlastních osobních strážců.

V našich končinách však snad podobné konce nehrozí, proto se můžeme s dychtivostí ptát: Když už také naši nejbližší sousedé na Slovensku postavili ženu do svého čela, můžeme i my vbrzku očekávat první premiérku či prezidentku?

Další země, kde má v současnosti žena hlavní slovo

PREZIDENTKU MÁ VE SVÉM ČELE LITVA NEBO KOSOVO; V LIBÉRII, MALAWI, JIŽNÍ KOREJI, KOSTARICE, ARGENTINĚ ČI BOLÍVII JE PREZIDENTKA ZÁROVEŇ VEDOUcí VLÁDNÍ PŘEDSTAVITELKOU. A TAKOVÉ FILIPÍNY, AČ DNES „PODVLÁDOU MUŽŮ“, SE MOHOU VE SVÉ HISTORII POCHLUBIT PREZIDENTKAMI HNED DVĚMA. ŽENA V PREMIÉRSKÉM KŘESLE SEDÍ KROMĚ NĚMECKA AKTUÁLNĚ TŘEBA V BANGLADÉŠI ČI DÁNSKU, JEŠTĚ DONEDÁVNA MĚLI PŘEDSEDKYNI VLÁDY V AUSTRÁLII ČI NA ISLANDU.

Královské *osvěžení*

Romantickému schodišti
v zámecké zahradě
se říká Ptačí schody.
Prostor pod nimi
zdobí jedna z mnoha
teplických kašen – Ptačí
napajedlo.

Je teplý červencový den roku 1812 a v zámeckém parku proslulého letoviska se bok po boku procházejí dva muži, když jejich hovor náhle přeruší blížící se průvod císařovny. Zatímco starší z mužů okamžitě servilně uskakuje stranou a uctivě se panstvu klaní, druhý průvod zarputile ignoruje a pokračuje v chůzi přímo jeho středem. Těmi muži jsou slavný básník Johann Wolfgang Goethe a geniální skladatel Ludwig van Beethoven. Místem jejich setkání se staly Teplice, lázně vyhledávané v osmnáctém a devatenáctém století společenskou smetánkou celé Evropy.

Text **Anita Blahušová**
Fotografie autorka a Lázně Teplice v Čechách

Studio SIAL, to zdaleka není jen vysílač Ještěd.

Nadčasový lázeňský pavilon ze skla a oceli z jeho dílny okouzluje návštěvníky Teplic už třicet let.

Tak trochu netradiční kolonáda vznikla na přelomu 70. a 80. let také pod taktovkou fenomenálních architektů ze studia SIAL.

Pravdivost historiky se nikdy nepodařilo ověřit. Pochází z korespondence tehdejší lvice salonů Bettiny von Arnim, blízké přítelkyně obou umělců, která ji prý slyšela od samotného Beethovena. Ať už to bylo ve skutečnosti jakkoli, legenda o podlézavém básníku, svérázně neotesaném skladateli a jejich nepodařeném teplickém setkání žije vlastním životem dál a zmínku o ní si můžeme přečíst třeba v románu Milana Kundery Nesmrtelnost.

RÁJ CELEBRIT

Teplíc bývají označovány za jednu z nejstarších lázní v Evropě. Díky tomu, že Keltové i Římané měli ve zvyku projevit vděčnost za účinky minerální vody vhozením drobné cennosti do pramene, dnes můžou archeologové datovat užívání léčivých pramenů do doby již před dvěma tisíci let.

Město se rozvíjelo zejména se založením benediktinského kláštera sv. Jana Křtitele ve 12. století, lázně vzkvétají od století patnáctého, skutečný boom ale nastal až ve století osmnáctém a devatenáctém. Věhlas rostl a spolu s ním také společenský ruch. Do Teplic se sjížděla tehdejší smetánka – panovníci, spisovatelé, hudebníci, vědci, filozofové a krásné ženy; přezdívalo se jim Malá Paříž či Salon Evropy. Pobýval tu švédský král Gustav IV., pruský panovník Bedřich Vilém III. nebo císařovna Marie Luisa. Car Petr Veliký vydává po návštěvě Teplic rozkaz, aby se léčivé prameny začaly hledat i v domovském Rusku. Ve městě se konala setkání na nejvyšší možné úrovni, korunované hlavy zde v horké vodě probíraly budoucnost Evropy či společný postup proti Napoleonovi.

Léčili se tu Hans Christian Andersen, Frederik Chopin, Karel Havlíček Borovský. Na své svatební cestě se v Teplicích zastavily i tehdejší celebrity z nejpobulárnějších, novomanželé císař František Josef a mladička Alžběta. Císařovna Sissi, jedna z nejkrásnějších žen tehdejšího světa, si teplické termální koupele velmi oblíbila a stopy jejího pobytu můžete dodnes najít v dnešních Kamenných lázních. Čas plyne a vladaře ani prezidenty už v poklidných Teplicích nepotkáte, zato se tu můžete zasnít a báječně si při tom odpočinout v léčivé termální vodě.

VODA A JEJÍ ÚČINKY

Než vytryskla na povrch, kolovala teplická termální voda krušnohorským podzemím neuvěřitelných 18 tisíc let. Původně dešťová voda se vsákla do země a pronikla do ryolitového masivu, kde puklinami sestupovala až do hloubky přes jeden kilometr. Postupně se ohřívala a mineralizovala, aby po mnoha tisících let výstupními puklinami vyvěrala zase na povrch. K léčbě se využívají zejména dva hlavní teplické léčebné termální prameny: Pravřídlo a Hynie, s teplotou mezi 38 a 44 °C.

Jejich voda hydrogenuhlíčitano-sírano-sodného

typu se zvýšeným obsahem fluoridů pomáhá především při nemocech pohybového ústrojí, poúrazových stavech, artritidě a při léčbě cévních a nervových onemocnění. Nejužívanějšími léčebnými procedurami jsou termální, bylinné a aromaterapeutické koupele, následují hydro- a kryoterapie a masáže.

VÍKENDOVÉ OSVĚŽENÍ

Kromě klasických ozdravných nabízejí lázně Teplice také celou řadu pobytů relaxačních. Pečlivě sestavené kombinace masáží, zabalů a lázeňských procedur v programech Antistresový pobyt, Rychlokurz energie či Dámská jízda jsou ušity na míru potřebám moderního člověka, který potřebuje v několika dnech znovu obnovit fyzické i duševní síly. V nabídce masáží kromě těch tradičních thajských a ájurvédských mile překvapí třeba neobvyklá masáž rituálními mušlemi. Dotyk rozličně velikých a různě tvarovaných mořských schránek nahřátých na rozdílné teploty příjemně uvolní a pomůže odstranit veškerý nahromaděný stres.

Pro lázeňské hosty je navíc v budově Císařských lázní k dispozici Klinika CLT, kde jsou zájemcům provedena komplexní vyšetření za účelem vyhledání chorob v jejich časných stadiích, tedy ještě bez zjevných příznaků. Během jednoho dne je tak klient

Lázeňský dům Kamenné lázně, který je spojen s návštěvou císařovny Sissi, stojí v malebném Šanovském parku.

TOP RELAX

V Lázeňské uličce, v domě Zlatá harfa, dnes sídlí stylová prodejna proslulých místních oplatek.

Voda Pravřídla, nejstaršího teplického pramene, vytéká z kašny ve tvaru prasečí hlavy, symbolu lázní.

Lázeňský sad, vyhledávaný místními i lázeňskými hosty, je příjemné místo plné fontán a odpočívadel.

TOP RELAX

Vstup a moderní interiér
Café Restaurant Beethoven,
který navrhla známá
designérka Bára Škorpilová.

Nabrat síly
můžete v Teplicích
při některé
z regeneračních
masáží či beauty
rituálů.

Café Sissi v budově
Kamenných lázní
dýchá atmosférou
vídeňského
císařského dvora.

Největší lázeňský
dům Beethoven
je pojmenován po
jednom ze svých
slavných hostů.

vyšetřen internistou, kardiologem či pneumologem, absolvuje zátěžový test, komplexní ultrazvukové vyšetření, laboratorní vyšetření krve a moči a kompletní výsledky si odnese v závěrečné lékařské zprávě. A pro ty, kdo se chtějí vrátit domů nejen zdravější, ale také krásnější, nabízí klinika i estetické a laserové centrum a centrum plastické chirurgie.

KAŠNY A FONTÁNY

Osvěžení termálními koupelemi se vydejte na procházku lázněmi. Kašnu s vodou z Pravřídla objevíte snadno – v uličce naproti kostela sv. Jana Křtitele je ukryt výklenek, kde z tlamy prasečí hlavy vytéká voda tohoto nejstaršího teplického pramene. A proč zrovna hlava čuníka? Kronika Václava Hájka z Libočan totiž přináší legendu, podle které byly teplické prameny objeveny poté, co se v nich opařilo stádo vepřů místního pasáčka Kolostoje. Prase se tudíž stalo symbolem zdroje léčivé vody. Pravřídlo, základní kámen teplického lázeňství, připravilo místním horké chvilky v roce 1755, kdy v důsledku zeměřesení až v dalekém Portugalsku přestalo na pár minut téct.

Při toulkách Teplicemi naleznete ještě další téměř

dvacítku fontán a kašen, od těch starobyklých až po zcela moderní výtvary s mnohdy poetickými názvy. Hru světla a padající vody lze obdivovat třeba při posezení u Pampelišky, Ptačích napajedel nebo Skleněné fontány, případně u některé z historických kašen rozestých po celém centru města.

LÁZEŇSKÁ MODERNA

Teplice, to však nejsou jenom zdobné historické lázeňské domy a tradiční kašny a kolonády. Jen pár kroků od Lázeňské uličky překvapí návštěvníky stavba jakoby z jiného světa. Na přelomu sedmdesátých a osmdesátých let byl v Teplicích podle návrhu architektů slouvného libereckého ateliéru SIAL postaven robustní Dům kultury, s nímž kontrastuje vysoká a vzdušná ocelovoskleněná kolonáda. Neobvyklá stavba možná neoslaví lázeňské hosty na první pohled, její hravost a neotřelý půvab si je však musí získat už na ten druhý. Jen o něco dál, v blízkém parčíku, vyrůstá mezi barevnými ornamenty květinových záhonů vejčkovitý pavilon s fontánkou ve stejném stylu, obehnaný odlehčenou konstrukcí kolonády porostlé popínavými rostlinami.

PRO MLSNÉ JAZÝČKY

Při pobytu v teplických lázních nenechte zahálet ani své chuťové pohárky. Jste-li gurmet a znalec jídla, zvolte si z lázeňské nabídky rovnou relaxační pobyt nazvaný Gurmán, jehož součástí je tříchodové menu sestavené přímo šéfkuchařem Café Restaurant Beethoven. Restaurace, jejíž interiér je dílem známé designérky Bary Škorpilové, patří k lázeňskému domu Beethoven.

Pro posezení u kávy a nadýchaného zákusku se zase vyplatí zajít si do Café Restaurant Sissi v Kamenných lázních. U nádherného výhledu do blízkého parčíku prostudujte jídelní lístek, objevíte na něm speciality vídeňského dvora včetně sacheru se šlehačkou či vídeňské palačinky se skořicí zavinité s čokoládovým krémem.

A nesmíme samozřejmě zapomenout na tradiční lázeňské oplatky. V současnosti se jich vyrábí devětadvacet druhů (včetně diabetických) a jsou k sehnání po celém městě. Nejstylovějším místem k jejich nákupu je ovšem prodejna v Lázeňské uličce v domě Zlatá Harfa. Pokud se tu na konci svého pobytu zastavíte, můžete si s sebou domů v krabici odvézt i křupavý kousíček právě lázeňské atmosféry.

Teplice v Čechách – nejen lázně

Audiostezka

○ Výborně zpracovaná naučná stezka, která vás provede po více než třiceti zajímavých místech ve městě, je dílem studentů Gymnázia Teplice. Přímou na webu si zdarma stáhněte mapu a povídání ve formátu mp3 a můžete vyrazit na procházku. Objekty jsou viditelně označeny čísly namalovanými na chodníku.

Napoleon v Teplicích

○ Teplice letos oslaví 200 let od významné historické události, bitvy o Teplice, která v roce 1813 zarazila

postup Napoleonova tažení po Evropě. V neděli 1. září ožije město oslavami svého tehdejšího vítězství. Návštěvníci se mohou těšit na nejrůznější workshopy, kostýmované přehlídky či hudební produkci.

Podívejte se na svět z výšky

○ Teplice jsou půvabně položené mezi masivem Krušných hor a přívětivými homolemi Českého středohoří. Obě pohoří poskytují mnoho možností, jak se podívat na krajinu z ptáčích perspektiv. Krásný rozhled po Krušných horách nabízí

terasa horské restaurace Komáří vížka, kam se pohodlně dostanete lanovkou z městečka Krupka. Pokud se nebojíte náročnějšího výšlapu, asi nejkrásnější

panoramatický pohled je z nejvyšší hory Českého středohoří – Milešovky.

Praktické informace

○ Ubytování: Lázeňský dům Beethoven***, Lázeňský sad 2, Teplice 415 01, www.lazneteplice.cz/lazenske-domy/lazensky-dum-beethoven

○ Detaily o ubytování a lázeňských procedurách naleznete na:

www.lazneteplice.cz

○ Informace o špičkovém zdravotním zařízení, které je součástí Císařských lázní, Klinice CLT: www.klinikact.cz

Sezonní menu

Text **Pavčina Zelníčková** Fotografie archiv

Svatováclavské hody

Po roce 1989 znovu ožil v rámci snah navázat na předválečnou historii českých zemí i význam českého knížete Václava. Na jeho počest se v památný den jeho úmrtí 28. října po celé zemi pořádají oslavy, mnohde trvající i několik dní (obvykle celý nejbližší víkend). A protože sv. Václav není jen patronem naší vlasti, ale i pivovarníků a vinařů, slavnosti vedle obřadní mše a kulturních akcí nabízejí i bohaté gastronomické zážitky. Nejen děti jistě zláskají svatováclavské jarmarky a trhy ve Slavkově, Českém Krumlově, Kutné Hoře, Třeboni a jinde. Na hradech a zámcích (Hukvaldy, Okoř, Roštejn, Žleby, Berchtold a mnoha dalších) tvoří dny sv. Václava s šermířskými kláními a hodokvasy zároveň slavnostní ukončení letošní sezony. A pokud hledáte něco méně tradičního, zkuste třeba střelecké slavnosti v Českém Brodě nebo vyjížďky veteránů na Novojičínsku. Nejsilnější atmosférou pak bude jistě dýchat Národní svatováclavská pouť ve Staré Boleslavi. Jejím vrcholem je každoročně bohoslužba sloužená na Mariánském náměstí za účasti českých a moravských biskupů (v roce 2009 dokonce samotného papeže) a několika tisíc poutníků.

Den zvířat v českých zoo

Oslavy na počest sv. Václava jsou čistě českou záležitostí. Naproti tomu svátek sv. Františka z Assisi slaví celý svět. A protože tento světec proslul laskavým vztahem ke všem božím tvorům, na jeho svátek 4. října připadl Světový den zvířat. Všude ve světě se v tento den uděluje v řadě církví požeňání domácím mazlíčkům, školy zařazují do

výuky specializované naučné programy, ochrannářské organizace pořádají osvětové akce pro veřejnost, přednášky i představení se zvířecí tematikou... V České republice není o tomto svátku zatím takové povědomí – slaví se tu až od roku 1994 –, především v zoologických zahradách se však tradice každý rok více upevňuje: některé mají v tento víkend volný vstup třeba pro návštěvníky se „zvířecím“ příjmením, jiné přichystají zábavný program a pro děti soutěže. A pokud máte do zoo daleko, zkuste udělat radost alespoň malým pamlskem či finanční pomocí nejbližšímu zvířecímu útulku.

Bitva tří císařů aneb Slavkov 2013

Zima se zdá ještě daleko, přesto dáváme jeden tip na zajímavou akci, která každoročně na přelomu podzimu a zimy připomíná vítěze i poražené slavné bitvy u Slavkova. První prosincový víkend máte možnost prolétnout časem o víc než dvě století zpět a na vlastní kůži zažít bitvu tří císařů. V roce 1805 porazil geniální francouzský vojevůdce ruskou i rakouskou armádu během několika hodin, přesto si zde smrt vyhlédla na 18 tisíc obětí. Vzpomínkové a pietní akce se konají nejen ve Slavkově, ale i v katastru okolních obcí a na historicky památných místech, jako jsou pahorek Žuráň či památník Mohyla míru. Dobovou atmosféru navodí stovky „vojáků“ z Česka i zahraničí (od Belgie po Rumunsko) v historických kostýmech a zbrojích v rekonstrukci bitvy pod kopcem Santon, slavnostní průvod, kostýmované prohlídky slavkovského zámku, řemeslný jarmark a další doprovodné akce. Podrobný program oslav bude upřesněn na www.austerlitz.org.

29. listopadu – 1. prosince

Business etiketa a komunikace

Gurua české etikety Ladislava Špačka netřeba představovat. Jeho cenná doporučení známe nejen z televizních pořadů, řady úspěšných publikací, ale i ze stránek Lady In. Zatím poslední kniha

Nová kniha
Ladislava Špačka
naučí správnému
chování manažery
i státní úředníky.

s výmluvným názvem je určena všem manažerům, úředníkům veřejné správy a politikům, realitním makléřům, finančním poradcům, obchodníkům a podnikatelům všech stupňů. Užitečné rady zde ovšem najdou třeba i právníci, advokáti či soudci. Je to kompendium všeho, co musí manažer jakékoli společnosti nebo úřadu ovládat: etiku, komunikaci – i tu s médií, prezentaci, rétoriku. Jinými slovy umění, jak dosáhnout profesního úspěchu.

L. Špaček: *Business etiketa a komunikace*. 2013

Velká pardubická 2013

Již postotřiadvacáté. Je to k neověření, ale první vítěz nejtěžší kontinentální steeplechase cross-country, hnědák Fantôme, dorazil do cíle již v roce 1874. Samotné závodiště bylo v Pardubicích vybudováno ještě o osmnáct let dříve. Dnes má ojedinelá a mimořádně náročná dostihová dráha 31 překážek. Nejúspěšnějším koněm v historii Velké pardubické je fenomenální ryzák Železník v sedle s šokejem Josefem Váňou. Ten je zde zároveň coby osminásobný vítěz nejúspěšnějším jezdcem. A co by nás mohlo zajímat, je, že jedinou ženou, která zvítězila ve Velké pardubické, byla Lata Brandisová v roce 1937 s klisnou Normou. Velká pardubická steeplechase se tradičně jede vždy druhou říjnovou nedělí a nejinak tomu bude i letos. 13. října, Pardubice

Kulturní tipy

Operní divy v podzimní Praze

I na podzim může Praha rozkvést. Letos se o to postarají čtyři úchvatné dámy s ještě úchvatnějšími hlasy, jejichž koncerty můžete navštívit v říjnu a listopadu v pražských koncertních sálech. V Dvořákově síni Rudolfiny vystoupí 8. října francouzská sopranistka Patricia Petibon s koncertem barokních písní a árií. 30. října rozezní Smetanovu síň Obecního domu rumunská diva Angela Gheorghiu, která uchvacuje světové operní scény již přes dvacet let. „Nejlepší současná Rosina“ (Lazebník sevillský) Joyce DiDonato vystoupí v Dvořákově síni v rámci turné barokních árií královen „Drama Queens“ 5. listopadu. A Rudolfinum do třetice: jedna z neúspěšnějších a nejprodávanějších operních hvězd světa, koloraturní sopranistka Cecilia Bartoli, se zde 12. listopadu vyzná ze své lásky k Mozartovi a dalším vídeňským klasikům.

Více na www.nachtigallartists.cz.

Nesmrtelný klasický příběh se chystá českému publiku vyprávět St. Petersburg Festival Ballet.

Ruská klasika na českých jevištích

Když se řekne balet, většinou si každý vybaví Rusko – od skladatelů až po interprety. Co dělá ruskou baletní školu tak výjimečnou, předvede na české zastávce svého evropského turné petrohradský soubor St. Petersburg Festival Ballet. Ke klasickému umění připojují navíc svěží dech 21. století, a tak můžete být svědky velkolepých představení skvostů světové klasiky P. I. Čajkovského Louskáček a Labutí jezero. Lehkost technicky dokonale provedeného tance s volnou ruskou duší, okázalá výprava a nádherné kostýmy vás alespoň na chvíli přenesou do romantického světa lásky a smrti, věrnosti a zrady, smíchu a slz, strachu i odvahy.

16.–23. listopadu, Praha, Brno, Hradec Králové, České Budějovice, Teplice

Uznávaná interpretka barokní hudby Patricia Petibon (vlevo) vystoupí v říjnu v Rudolfinu. Angela Gheorghiu (vpravo) zavítá po operních scénách v Londýně, New Yorku, Vídní do pražské Obecní síně.

Tématem jubilejního ročníku Designbloku jsou ikony. Ikony ve smyslu produktů i jejich tvůrců.

Designblok 2013

Období skromnější garderoby vhodné na chaty a chalupy je definitivně za námi a nejedna z nás nahlíží do výkladních skříní s touhou doplnit svůj šatník. A co takhle odít do nového i naší domácnost? Ale kde vzít inspiraci na poslední módní kreace? Jak vybrat jedinečný doplněk, který rozzáří koupelnu či kuchyni? Trn z paty nám spolehlivě vytrhne podzimní přehlídka Designbloku, letos s tématem ikony. Ikony ve smyslu věcí, které stále obdivujeme, předmětů majících v sobě genialitu nápadu, silný příběh. Nebo jen drobností, u nichž již sám pohled či vzpomínka na ně vyvolávají silné emoce. Takovými ikonami se staly některé z modelů či produktů, které se na Designbloku během jeho patnáctileté historie objevily. Řada z nich se stále nosí, některé se dosud vyrábějí a prodávají, jiné tvoří součásti sbírek světových muzeí... I z letošního pražského týdne designu a módy, jehož generálním partnerem je Česká spořitelna, jistě vzejdou nové ikony. Můžete být první, kdo je doma postaví na policičku a po letech je bude s láskou stále hladit pohledem. Přijďte si najít svůj vysněný kousek do hlavního Superstudia v prostorách nákladového nádraží Žižkov, Openstudia Kafkův dům nebo na tradiční přehlídku nových kolekcí českých i zahraničních návrhářů Premier Fashion Week.

7.–13. října, Praha

Text **Pavlna Zelníčková** Fotografie archiv

Nick Cave & the Bad Seeds

Jedním ze světových muzikantů, kteří na svých turné málokdy vynechají Českou republiku, je uhrančivý zpěvák, skladatel, básník, herec a spisovatel Nick Cave. Tentokrát se svou kapelou Bad Seeds představí českému publiku nově, již patnácté album Push the Sky Away, můžete se ale těšit i na největší hity této legendy alternativní rockové scény. Nové písničky prý vznikaly během jednoho roku a s nádechem tajemna vypovídají o důležitých událostech i momentálních módních záležitostech. Je z nich cítit hluboké propojení členů kapely, tvořících spíše určitou komunitu, která v současné sestavě působí téměř dvacet let. Australský mystik s démonicky hlubokým hlasem vás dostane do kolen 22. listopadu.

22. listopadu, Praha-Holešovice, Tipsport arena

Albertina vystavuje do ledna obrazy H. Matisse (nahore), A. Deraina (dole) a dalších fauvistů.

Matisse a fauvisté

Na počátku 20. století jako by někteří umělci měli již dost „předepsaných“ logických pravidel výtvarné tvorby a rozhodli se své barvy osvobodit až k anarchii. Jejich plátna hýřila nepřirozenými explozemi sytých odstínů. Především díky této divokosti vzniklo pojmenování nového směru – fauvismus (le fauve = šelma nebo také dravý), jenž jako první předznamenal příchod abstraktního umění. Fauvisté své inspirace čerpali i z děl impresionistů, jako byli Gauguin či van Gogh. Tvorbu nejvýznamnějšího zástupce, Henriho Matisse, ale i dalších „malířů, kteří vyhrstli do tváře světa kbelík barev“, představí na podzim rakouská Albertina. Kromě obrazů zde můžete sledovat, jak fauvisté usilovali o expresi a intenzitu i ve svých bronzových plastikách, keramice, sochách a nábytku. Toužíte-li se nechat oslnit intenzivní září pestrých barev, máte možnost do poloviny ledna 2014.

20. září 2013 – 12. ledna 2014, www.albertina.at

Edith Piaf znovuzrozená

Přesně padesát let od úmrtí majitelky jednoho z největších hlasů populární hudby 20. století Edith Piaf přijíždí do dvou největších českých měst francouzská zpěvačka Jil Aigrot, aby nesmrtelně královně šansonu vzdala poctu prostřednictvím jejich nejlepších písní. Aigrot, která dala velké šansonierce hlas už ve filmu „Edith Piaf (La Vie en Rose)“, doprovází ve velkoryse pojetém představení Edith the Show nejen kvartet pařížských muzikantů, ale i projekce řady dobových snímků z Paříže a zejména samotné Piaf. Atmosféru bohémské pařížské čtvrti Montmartre navodí známé písně „pařížského vrabčáka“. Nechte se dojmout silnými melodiemi a životním osudem dívky z ulice, z níž se zrodila umělkyně vyprodávající sály po celé Evropě a trvalý symbol Paříže.

4. prosince, Praha, Hybernia; 5. prosince, Brno, Bobycentrum

Jaromír Funke. Mezi konstrukcí a emocí

Novátor moderní fotografie Jaromír Funke (1896–1945) se počátkem dvacátých let vydal na cestu k abstrakci, která vyústila v jeho vlastní „-ismus“ – fotogenismus. Výstava v Místodržitelském paláci zachycuje proměny jeho tvorby a zasazuje ji do kontextu evropské avantgardní fotografie a kultury. Bez Funkeho by česká fotografie vypadala jinak. Byl průkopníkem „nové vize“, nového vizuálního umění. Měl svůj podíl snad ve všech oborech, v nichž fotografie rozšiřovala své kulturní poslání a užité funkce. Zpočátku amatér a bojovník proti autoritám se postupně sám stal uznávaným pedagogem a teoretikem. Byl typickým všestranně vzdělaným intelektuálem své doby, avantgardistou, který musel vždy alespoň o krůček předstihnout své současníky. Zemřel jako nepřímá oběť druhé světové války, když vinou bombardování Prahy nemohl být včas operován.

18. října 2013 – 19. ledna 2014, Brno, Moravská galerie

Klientům na míru

Česká spořitelna nabízí služby pro různé typy zákazníků. Ideální řešení pro drobné klienty, podnikatele a movitější klienty se přirozeně liší. Každému jsme ovšem schopni připravit jinou nabídku, říká ředitelka úseku řízení retailových produktů **Veronika Jančová**.

Text **František Mašek, Hospodářské noviny**
Fotografie **Libor Špaček**

Jak jste se dostala k financím a k práci v České spořitelně?

Po studiu podnikové ekonomiky na Univerzitě Tomáše Bati ve Zlíně jsem nastoupila do Raiffeisenbank. Kromě malé přestávky jsem pak vlastně finanční sféru nikdy neopustila. Začala jsem jako koordinátorka schůzek vrcholového řízení, následně jsem se několik let věnovala takzvanému produktovému managementu. Mým úkolem v této funkci bylo vymýšlet, vyvíjet a starat se o bankovní produkty pro malé společnosti a živnostníky. Tato práce mne velmi bavila, přesto jsem v roce 2008 bankovní svět opustila a začala pracovat v rodinné stavební firmě. Po několika měsících jsem však zjistila, že to není práce pro mne. Vrátila jsem se k financím, a to rovnou do České spořitelny. Láhalo mne, že jde o největší banku s obrovským počtem klientů – najednou jsem mohla dělat práci pro polovinu obyvatel České republiky. Na trhu se o Spořitelně hovořilo trochu přezíravě jako o „moloču“ a já jsem chtěla přispět k tomu, aby se to změnilo. Velmi mě proto těší, že se z České spořitelny stala moderní dynamická společnost, jejíž zaměstnanci mají spoustu nápadů a zajímavých řešení pro všechny klienty.

Ve spořitelně pracujete jako ředitelka úseku řízení retailových produktů. Co tato práce zahrnuje?

Česká spořitelna již přes rok dělí své retailové klienty do čtyř obslužných modelů. Jde o drobné klienty, dále malé firmy a podnikatele, osobní bankovníctví pro majetnější klienty (tzn. ty s příjmem nad třicet tisíc korun či aktivy ve výši půl milionu korun) a službu Erste Premier pro nejmovitější klientelu. Podle toho jim pak nabízí služby a produkty.

Úkolem mého týmu je vytvářet a starat se o produktovou nabídku banky a služby tak, aby vyhovovaly přáním a potřebám našich klientů, zejména s ohledem na jejich aktuální životní situaci.

Co konkrétně jim tedy nabízíte?

Česká spořitelna je univerzální bankou s velkým počtem klientů. Tomu odpovídá i její rozsáhlá nabídka, kterou se snažíme neustále zjednodušovat. Jedná se o produkty pro denní transakční využití, dále spořicí a úvěrové v různých variantách. Máme i celou paletu pojistných produktů, penzijní připojištění, stavební spoření a investiční produkty; vždy samozřejmě záleží na klientovi, k čemu chce prostředky využít. Skutečně málokterá banka na trhu se může pochlubit tak bohatou nabídkou. Pracujeme rovněž na transparentnosti podmínek

a cen. V současné době se mnozí klienti domnívají, že již mají svou finanční situaci vyřešenu, a nic proto od banky nepotřebují. U většiny z nich je to však mylný názor. Snažíme se jim proto vysvětlit, co jim – podle našeho názoru – ještě chybí k tomu, aby byl jejich život jednodušší, a to nejen ten finanční. Zkrátka, co jim mohou jednotlivé produkty a služby přinést.

Dotkla jste se takzvané segmentace a segmentového řízení, tedy nabídky rozdílných produktů a služeb pro různé typy klientů. Jak se to odráží ve vaší práci?

Česká spořitelna nabízí produkty v oblasti denního „bankování“ – převody peněz, platby u obchodníků, půjčky, zhodnocení úspor, zajištění v důchodovém věku či pojištění proti nenadálým situacím a mnoho dalšího. Produkty a služby pro jednotlivé obslužné modely upravujeme tak, aby klientům více vyhovovaly a reagovaly na změny jejich životní situace. Technicky řečeno, mají jiné parametry a služby s produktem spojené.

Můžete uvést nějaké příklady?

Pro drobnou klientelu nabízíme pouze vybrané investiční produkty, které jsou spíše konzervativnější; u movitějších zákazníků nabídku rozšiřujeme o rizikověji zaměřené. U denně využívaných produktů se liší především podle toho, jaké platební nástroje či bankovní karty používají. A především pro mladou klientelu tu máme bezkontaktní platební nálepky (stickery). Úvěrové produkty se zase odlišují parametry splácení. To znamená, že si klient v průběhu splácení úvěru může upravovat i maximální částku, kterou mu nabízíme.

Jak je to u vyšší, takzvané affluentní skupiny klientů?

Affluentním klientům nabízíme jiný způsob obsluhy, založený na individuálním finančním poradenství. Ten je pro většinu movitějších zákazníků mnohem důležitější než jednotlivé parametry produktů. Navíc jim je s pomocí poradce umíme individuálně nastavovat tak, aby se jako celek vzájemně doplňovaly.

Rozhovor je určen pro časopis Dámského investičního klubu. Na závěr se proto nabízí otázka, jak investujete, respektive jak zhodnocujete své finance vy sama?

Nedávno jsem si pořídila nové bydlení a veškeré své peníze tak investovala do příjemného domácího prostředí. Sama jsem ale člověk, který peníze spíše utrácí, než zhodnocuje. Říkám si, že žiju jen jednou...

HOTEL IMPERIAL
Spa & Health Club

Těšíme se na Vás...

...užijte si špičkovou kvalitu
léčebných a wellness programů
hotelu Imperial v Karlových Varech

Hotel Imperial****superior • Libušina 18, 360 01 Karlovy Vary •
e-mail: reservation@spa-hotel-imperial.cz • tel.: +420 353 203 113 •
fax: +420 353 203 151 • www.spa-hotel-imperial.cz

Stylový hostitel od roku 1912

NOVÝ PEUGEOT 2008

MĚSTEM JINAK

PEUGEOT DOPORUČUJE TOTAL PEUGEOT FINANCE

Kombinovaná spotřeba 3,8–5,9 l/100 km, emise CO₂ 98–135 g/km. Foto je ilustrativní.

Usedněte do nového crossoveru Peugeot 2008 a vydejte se tam, kde se krajina stává městem a město krajinou. Ať se budete proplétat rušnými ulicemi, nebo pojedete blátem, pískem či na sněhu, můžete si užívat radost ze svobody pohybu díky skvělým jízdním vlastnostem a intuitivnímu ovládní vozu.

NOVÝ CROSSOVER PEUGEOT 2008

MOTION & EMOTION

PEUGEOT